Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XI Seria II-a Nr. 1971 | 4 PAGINI — 20 BANI | Vineri 2 septembrie 1955

Să folosim întreaga capacitate de lucru a mașinilor

ÎN ANII puterii populare, industria noastră socialistă în plină dezvoltare este înzestrată cu cele mai perfecționate mașini, expresie a tehnicii înaintate. Nu există fabrică sau uzină care să nu fi primit strunguri noi, moderne, raboteze sau mașini de rectificat de mare productivitate, războaie de țesut, produse ale tinerei noastre industrii constructoare de mașini. În schelele petrolifere au fost introduse instalații de foraj de mare productivitate iar din adîncuri, minerii scot cu ajutorul havezelor, combinelor, pickhamerelor cantități sporite de cărbune. Tehnica nouă, modernă, își face din ce în ce tot mai serios drum în fabricile și uzinele noastre.

La începutul anului 1954 valoarea utilajului în industria metalurgică a fost de 7,3 ori mai mare decît în 1948, în industria petroliferă de 5 ori, în industria electrotehnică și a producției de energie electrică de 12,6 ori etc.

Folosind întreaga capacitate de producție a utilajului, smulgînd de la tehnică tot ceea ce poate da, tot mai multe întreprinderi pășesc înainte de termen în cel de al doilea cincinal.

Chemările C.C. al P.M.R. cu prilejul zilei de 23 August 1955 au avut și în acest an darul să avînte întreaga noastră clasă muncitoare în iureșul întrecerii socialiste. Principalele obiective pe care colectivele de muncitori, tehnicieni și ingineri și le-au propus în această întrecere, constau tocmai în folosirea din plin a tehnicii noi ca să dea patriei tot mai multe acumulări socialiste peste plan, rezultat al creșterii permanente a producției și productivității muncii.

Experiența acumulată de unele colective în direcția îndeplinirii înainte de termen a sarcinilor primului plan cincinal și alăturarea lor la acțiunea de a da patriei însemnate beneficii peste plan, în urma folosirii din plin a utilajului, se bazează în mare parte pe mișcarea inovatorilor. Nu există fabrică sau uzină, șantier sau schelă petroliferă în care spiritul inovator al clasei muncitoare să nu se afirme cu tot mai multă tărie. In anul 1954 cele peste 26.000 de raționalizări, inovații și invenții aplicate în producție, pe lîngă însemnatul ajutor dat luptei pentru sporirea producției, au adus statului democrat-popular economii antecalculate în valoare de peste 330 milioane lei.

Folosirea întregii capacități de producție a utilajului este strîns legată de introducerea metodelor de muncă înaintate, corespunzătoare tehnicii noi, cum sînt așchierea rapidă și intensivă a metalelor, forajului cu apă și turbobur în industria petroliferă, graficul ciclic în industria minieră etc. Or, trebuie spus că din păcate metodele de muncă înaintate și în special a celor rapide nu și-au făcut un cîmp larg de aplicare în rîndurile tineretului nostru muncitor.

Pentru ca mașina la care lucrezi să poată da tot mai multe produse —latură esențială a luptei pentru creșterea productivității muncii, este necesară și o creștere permanentă a nivelului calificării tineretului muncitor. O atenție deosebită s-a acordat ridicării calificării muncitorilor, în special a celor tineri, la uzinele „Iosif Rangheț"-Arad. Comitetul organizației de bază U.T.M. în colaborare cu organele sindicale, sub conducerea organizației de partid, avînd sprijinul conducerii uzinei, a făcut ca în ultimii ani să se califice la locul de muncă și prin școala de calificare peste 600 de muncitori, în mare parte tineri. Ridicarea nivelului calificării muncitorilor este unul din factorii care au determinat aci, ca în anul trecut productivitatea muncii să crească de aproximativ 4 ori față de anul 1950.

Dotarea întreprinderilor noastre industriale cu mașini cu o înaltă productivitate, mecanizarea muncilor grele, creșterea nivelului calificării celor ce muncesc au făcut posibil ca în semestrul II al anului 1954 productivitatea muncii pe întreaga industrie să crească cu 7,7 la sută față de aceeași perioadă a anului trecut.

Folosirea din plin a capacității utilajului nu poate fi realizată fără respectarea strictă a disciplinei socialiste a muncii precum nu poate fi realizată fără o mai bună organizare a producției și a muncii. Aceasta cere din partea fiecărui tînăr muncitor să lupte pentru folosirea din plin a celor 480 de minute de lucru, pentru lichidarea absențelor nemotivate, pentru crearea unei puternice opinii muncitorești de masă împotriva leneșilor și a chiulangiilor.

In întrecerea socialistă oamenii muncii acordă o deosebită atenție folosirii maxime a tehnicii noi. A mobiliza și îndruma tineretul ca el să participe cu tot elanul care-l caracterizează în acțiunea de a smulge mașinii tot mai multe produse sînt sarcini de frunte pe care partidul le-a încredințat tineretului. Pentru ca succesele tineretului să crească pe măsura posibilităților existente, comitetele organizațiilor de bază U.T.M. au datoria să întreprindă acțiuni organizatorice și să ducă o muncă politică, în așa fel, încît tînărul să-și dea seama de importanța folosirii din plin a întregii capacități de lucru a mașinilor la care lucrează. Organele și organizațiile U.T.M., în colaborare cu organele sindicale sînt datoare să ajute tinerii ca să aplice în activitatea pe care o depun noi metode datorită cărora randamentul muncii lor să crească.

In adunările organizațiilor de bază U.T.M., la stațiile de radio-amplificare, la gazetele de perete este necesar să se desfășoare o activitate de popularizare a tinerilor care obțin rezultate însemnate în producție în urma folosirii tehnicii înaintate. Formele de muncă specifice tineretului, brigăzile și posturile utemiste de control trebuie să se bucure, în direcția folosirii și extinderii tehnicii înaintate, de îndrumarea atentă a organizației U.T.M.

Tineri și tinere! In întrecerea socialistă, luptați cu tot avîntul vostru tineresc pentru folosirea la maximum a tehnicii înaintate — chezășia succeselor viitoare.

Industria petroliferă și-a îndeplinit cincinalul

Economia noastră națională a înregistrat un nou și important succes: Ministerul Industriei Petrolului și-a îndeplinit sarcinile ce-i reveneau în cadrul planului cincinal, atît la valoarea producției globale, cît și la extracția de țiței și gaz metan.

Datorită eroismului muncitorilor, inginerilor și tehnicienilor, cu ajutorul frățesc al Uniunii Sovietice, industria petroliferă a fost scoasă din starea de ruină în care o aduseseră exploatarea capitalistă și războiul. In anii cincinalului, ea a cunoscut o înflorire fără precedent. În acest an, producția de țiței va atinge un nivel de peste 208 la sută față de anul premergător cincinalului. Cele peste 10.500.000 tone ale anului în curs depășesc cu mult cea mai mare producție de țiței realizată în timpul regimului burghezo-moșieresc.

La realizarea acestui însemnat progres a contribuit în primul rînd intensificarea forajului de explorare pentru descoperirea de noi terenuri productive. În prezent, forajul de explorare reprezintă mai mult de jumătate din totalul metrilor ce se forează. Pe harta economică a patriei au apărut ori s-au dezvoltat în anii cincinalului noi mari regiuni petrolifere — Moldova Pitești și Oltenia.

Creșterea producției de țiței a fost obținută și prin înlocuirea sistemului de exploatare prădalnică a zăcămintelor, practicat de capitaliști, cu o exploatare rațională, bazată pe cele mai noi cuceriri ale științei și tehnicii. Numai cu ajutorul metodei de recuperare secundară s-a realizat în anul 1953 un surplus de producție de 7,6 la sută, iar în anul 1954 de 9,3 la sută.

Ca urmare a creșterii producției de țiței s-a mărit și capacitatea de prelucrare a rafinăriilor, precum și a instalațiilor de cracare. Cantitatea de benzină a crescut în perioada cincinalului cu 65 la sută, iar a produselor albe — în general — cu 88 la sută.

Prin grija statului democrat-popular s-a ridicat și nivelul de trai al petroliștilor. Pentru ei s-au construit în acești ani 1150 de apartamente, cămine cu aproximativ 25.000 locuri, 60 cluburi, 60 de dispensare, 3 policlinici, 14 case de odihnă etc. (Agerpres).

◇◇◇

Indemnul colectiviștilor

ARAD — (De la corespondentul nostru).

Nu de mult, colectiviștii din comunele Firiteaz și Fiscut, raionul Arad, au terminat treierișul. Imediat după aceasta ei au trecut la însămînțarea rapiței de toamnă. Pînă la 30 august colectiviștii din Firiteaz au însămînțat întreaga suprafață planificată — adică 100 hectare — iar cei din Fiscut, 80 hectare.

Exemplul colectiviștilor a fost urmat și de țăranii muncitori din comună care au însămînțat peste 80 hectare cu rapiță de toamnă. În momentul de față în aceste comune se efectuează intens arături pentru însămînțările de toamnă și se organizează centrele pentru selectarea și tratarea semințelor. Țăranii muncitori din Firiteaz și Fiscut se pregătesc temeinic pentru muncile agricole de toamnă, dornici să înceapă campania în momentul potrivit.

Prima zi de școală

Clasa e mică. E înăuntru atîta lumină de parcă soarele de toamnă și-a concentrat aici toată puterea ultimelor sale raze, atîta curățenie că ai putea trece peste tablă, peste bănci, peste podele, o batistă albă pe care n-ar rămîne nici urma unui fir de praf, atîta liniște de parcă n-ar respira în clasă 22 de copii. Lumină, curățenie, liniște — tot ce trebuie pentru un bun început de an școlar. E hotărîrea clasei a VII-a a Școlii medii mixte cu limba de predare maghiară, luată după prima explozie de bucurie a revederii: să întîmpine profesoara într-o disciplină desăvîrșită. Nu e nimic regizat, nimeni nu i-a pregătit și totuși, în clasă nici un lucru nu se clintește de la locul lui. Niște ghivece cu flori rîd pe geam. Fetele au — toate, absolut toate — uniforme negre cu șorțuri albe ca niște aripi, cravate roșii de pionlere. Băieții, aliniați demn pe rîndul de la fereastră, nu surîd de naivitatea panglicuțelor, cu toate că sînt îmbrăcați mai sobru. Copiii sînt frumoși — frumoși în adevăratul înțeles al acestui cuvînt care și-a pierdut aproape sensul din pricina folosirii prea intense— strălucitori de tinerețe, de prospețime, de veselie. Pentru un operator cinematografic, o adevărată mină de aur.

Cristina Szakacz a adus flori. Un buchet mic, de culori limpezi, precise, orbitoare. O mică discuție, în șoaptă: să le pună pe catedră sau să le dea tinerei profesoare de limba rusă, Elisabeta Reidinger, care le e atît de dragă. Hotărîrea e că nu se poate renunța la bucuria dăruirii, și cum tovarășa profesoară a intrat tocmai în clasă, Cristina i le-a oferit, emoționată (în medalion).

Numele maghiare sună ca o melodie: Hollonduș Elisabeta, Sipoș Suzana, Szasz Ecaterina, Tamaș Etelka... Fetele se ridică, tăcute, în picioare, (prima fotografie) se așează iar. Atmosfera începutului de muncă s-a instaurat neînchipuit de repede. Vacanța a rămas doar o amintire plăcută, e drept, dar totuși o amintire. Clasa aceasta e obișnuită cu munca — muncă grea, dar încununată de succese. Anul trecut, rezultatele au fost bune — anul acesta vor fi și mai și... A început repetiția. Se discută despre „Tînăra gardă".

— Cine a fost conducătorul „Tinerei gărzi"?

— Oleg Coșevoi. El a fost un erou al tineretului sovietic.

* * *

Clădirea uriașă a Universității „C. I. Parhon" a alungat liniștea de peste vară. In cea mai mare instituție de învățămînt superior din țară s-au strîns iar la învățătură, ca într-un stup, miile de viitori profesori și juriști, matematicieni și filozofi, biologi și istorici, geologi și chimiști.

La începutul noului an de muncă, ei s-au adunat într-o întîlnire prietenească în aula Facultății de Științe Juridice, să asculte cuvîntul tovarășilor profesori, urările de succes pe drumul pe care au pornit și sfaturile lor înțelepte.

In fotografia de jos: aspect de la ședința festivă.

Foto: DUMITRU F. DUMITRU

Fetele din clasa a VIII-a au avut ieri, întorcîndu-se la școală, un alt sentiment decît colegele lor mai mari și mai mici, un sentiment deosebit, sentimentul oamenilor victorioși. Dreptul lor de a deveni eleve de școală medie a fost cîștigat printr-o muncă grea, perseverentă, în tot timpul anilor de școală elementară și în această vacanță, așa că ziua de 1 septembrie a fost pentru ele o zi de îndoită bucurie.

Fetele care au trecut examenul de admitere în clasa a VIII-a a Școlii medii nr. 10 de fete din București sînt toate fruntașe la învățătură. Astăzi s-au reîntîlnit și cu diriginta lor, tovarășa profesoară Mariana Simionescu (fotografia de sus). Măcar cinci minute să stea de vorbă înainte de intrarea în clasă — sînt atîtea lucruri de povestit! Ileana Nicoară, Dana Savu, Rodica Popa au întotdeauna multe de spus, și mai ales azi... Dar nici Măriuca Vasilescu, nici Ioana Brănișteanu și nici celelalte eleve noi, nu stau deoparte. Ele au fost primite cu prietenie și fac de-acum parte integrantă din colectivul clasei.

La 1 septembrie s-au deschis cursurile școlilor din orașul Ploești. La Școala profesională a Ministerului Industriei Petrolului, noii elevi au făcut cunoștință din prima zi cu tot ce statul nostru democrat-popular le-a pus la dispoziție, pentru a-și însuși temeinic tehnica industriei petrolifere din țara noastră. Cît de mult s-au bucurat noii elevi Pavel Andrei, Andrei Alexandru, Rădulescu Panait, Mocanu Ion, Nae Ilie, Văduva Mircea și alții, cînd au vizitat laboratoarele de fizico-chimice și cel de prelucrare a produselor petrolifere dotate cu cele mai moderne aparate de precizie primite din U.R.S.S. și țările de democrație populară. Urările pentru noul an școlar din partea conducerii școlii, organizației de partid și U.T.M. au fost primite cu nemărginită dragoste de toți elevii. Apoi, cei 209 elevi au fost împărțiți în 7 clase pe specialitățile: rafinatori și laboranți, cazangii, utilaj petrolifer, electricieni și lăcătuși mecanici.

De la corespondentul nostru din Ploești.

In dimineața zilei de 1 septembrie la Școala medie de fete nr. 2 se aflau printre alte fete Eliza Stănescu și Rodica Tănăsescu din clasa a X-a care și-au petrecut vacanța la Eforie și care acum, odată cu începerea noului an școlar sînt hotărîte să învețe la fel de bine ca și pînă acum.

În curtea școlii s-a făcut liniște cînd tovarășa Răducanu Vilhelmina, directoarea școlii, a luat cuvîntul. În numele elevelor, Florinela Sîrbu, secretara organizației de U.T.M. s-a angajat că vor depune toate eforturile pentru a învăța cît mai bine în acest nou an școlar.

De la corespondentul nostru din Pitești.

Deschiderea noului an de învățămînt la Școala medie de 10 ani nr. 9 din Cluj a avut loc într-un cadru festiv. Eleve, cadre didactice, părinții elevelor au ascultat cu acest prilej cuvîntarea rostită de tov. Elvira Morărescu directoarea școlii.

În cuvîntul său tov. Elvira Morărescu a arătat că școala lor își începe activitatea în condiții noi, mult mai bune decît anul trecut. Numărul elevelor este mult mai mare decît în anul trecut. Au fost înființate încă 2 clase. Internatul are acum și baie, iar cantina internatului s-a aprovizionat și se aprovizionează cu alimente necesare pentru hrana elevelor. Sălile de curs au fost reparate, laboratorul destinat experiențelor de chimie și fizică a fost reorganizat.

De la corespondentul nostru din Cluj.

Telegrame

Tovarășului HO ȘI MIN
Președintele Republicii și Președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Democrate Vietnam

In numele Prezidiului Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Romîne și al meu personal permiteți-mi, tovarășe președinte, să transmit poporului vietnamez și dumneavoastră personal cele mai sincere felicitări și urări cu ocazia celei de a 10-a aniversări a proclamării independenței Republicii Democrate Vietnam.

Urez poporului vietnamez noi și mari succese în lupta pașnică pentru făurirea unității naționale a patriei sale, pentru înflorirea și fericirea lui.

Dr. PETRU GROZA
Președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Romîne

Tovarășului HO ȘI MIN
Președintele Republicii și Președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Democrate Vietnam

Cu prilejul celei de a 10-a aniversări a proclamării independenței Republicii Democrate Vietnam vă transmit, în numele Guvernului Republicii Populare Romîne și al meu personal, cele mai călduroase felicitări.

Poporul romîn dorește din toată inima eroicului popor vietnamez victorie deplină în realizarea operei de refacere și dezvoltare a economiei și culturii sale, în realizarea pe cale pașnică a unității naționale a patriei sale.

GHEORGHE GHEORGHIU-DEJ
Președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Romîne

Tovarășului FAM VAN DONG
Ministrul Afacerilor Externe al Republicii Democrate Vietnam

Cu ocazia celei de a 10-a aniversări a proclamării independenței Republicii Democrate Vietnam vă rog să primiți sincerele mele felicitări.

Poporul romîn urează poporului vietnamez succes deplin în lupta pentru unificarea pașnică a patriei sale, pentru binele și fericirea lui, pentru apărarea și consolidarea păcii în întreaga lume.

SIMION BUGHICI
Ministrul Afacerilor Externe al Republicii Populare Romîne

Comoara din sacii colectivistului

Pe drumul care, după ce iese din tîrgul Iașilor se înfășoară pe după dealurile înverzite cu porumb, spre Cucuteni, mergea într-o zi de primăvară noroioasă și cam friguroasă o căruță cu cai, și într-însa un om tînăr cu căciulă mițoasă în cap și cu un cojocel aruncat în spate. Caii mergeau la pas. Din urmă se mai auzeau prin întunericul nopții huruituri de căruță. Colectivistul Moraru Ion (căci dînsul era în căruța despre care e vorba) aștepta să-i iasă în cale vreun călător cunoscut pentru ca să-i țină de urît pînă acasă. La o cotitură, tovarășul de drum așteptat se ivi. Era un om din sat de la dînsul, un „individual" pe care Moraru nu-l prea „înghițea" mai de mult, decînd îi spusese o vorbă pe care el nu o poate uita. Totuși se bucură că pînă ajunge acasă mai are cu cine să mai schimbe o vorbă. „Individualul" s-a așezat comod pe un sac din căruță, și-a aprins o țigară răsucită într-o hîrtie de ziar gălbejită, și s-a pus la taifas.

— Mi se pare mie că nu ți-a mai ajuns mălaiul și te-ai dus să-ți cumperi de la tîrg...

Moraru se întoarse cu capul spre el și-i zîmbi cu îngăduință, deși vorbele lui cam răutăcioase îl zgîndăriseră puțin la inimă.

— Hm, mormăi el. Măi bădie, apoi dacă vrei să știi tu, eu te pot îngropa pe tine cu casă cu tot în mălaiul pe care îl am eu acum. Habar n-ai tu ce am eu în sacii ăștia.

— Te pomenești că ai niscaiva bogății sau ai dezgropat vreo comoară.

— Într-o privință nu greșești. E ca un fel de comoară ce am eu aici în sacii ăștia. Numai 60 de kilograme de sămînță am aici. Dar știi ce sămînță-i asta? De aur.

— Nu zău!

— Tu ai auzit ce-i aia sămînță de porumb hibridă? Sigur că n-ai auzit. Uite, într-un sac am sămînță de porumb galben timpuriu, iar în celălalt porumb portocaliu de Tg. Frumos. Dacă le pui pe ăstea două în pămînt un rînd din primul, un rînd din al doilea, așa cum scrie la carte, la toamnă culegi porumbul hibrid.

— Și ce cîștig ai la toată afacerea asta?

—Stai că-ți spun eu și care-i cîștigul. În primul rînd dacă pui în pămînt boabe din astea, hibride, cum se zice ai o recoltă mai mare, scoți mai mult păpușoi de pe loc. Pe urmă, cum să spun eu, porumbul ăsta n-are pe el straie de domnișoară. Suferă mai puțin și la frig și la secetă. Ce mai vrei decît atît?

— Și voi puneți din ăsta în pămînt?

— Anul ăsta punem la lotul semincer ca să facem sămînță pentru anul celălalt.

„Individualul" stătu cîteva clipe pe gînduri apoi deslegă gura unui sac și luă în palmă cîteva boabe, cercetîndu-le atent la lumina unui băț de chibrit.

— Măi, te pomenești că boabele ăstea or fi năzdrăvane. Dacă v-o ieși vouă bine, nu poți să-mi dai și mie la anu o traistă de boabe pentru sămînță?

— Am să-ți dau, acceptă după cîteva clipe de gîndire Moraru. De sămînță îți dau. Numai că, vezi tu, pe ăsta musai să-l semeni în pătrat. Ai înțeles?

— O s-o fac și pe asta.

— Neapărat. Să știi că am să vin eu acolo pe loc să văd cum îl semeni. Altfel... eu nu dau sămînța așa, în vînt. Asta-i sămînță hibridă, nu orice fleac. Asta e, bădie.

★

Ion Moraru a dat cele 60 de kilograme de sămînță în primire lui Jitaru Gheorghe, responsabilul lotului experimental. Lotul acesta experimental este un fel de „stat în stat" în colectiva din Cucuteni. Il are în primire familia Jitaru. Peste ea nu se bagă nimeni. Ea îl seamănă, îl îngrijește și-l culege. Personalul familiei e următorul: Jitaru Costică, 20 de ani, Jitaru Petru, 18 ani, Jitaru Maria, 15 ani și Jitaru Gheorghe, capul familiei și responsabilul lotului experimental. Prin acest lot semincer au călcat pașii puținor oameni. Vine din cînd în cînd președintele, însoțit de inginerul Pavel Ion de la I.C.A.R.-Iași. După ce se plimbă prin lanul înalt cît un cal și un călăreț voinic, vin la marginea lui unde-i așteaptă Jitaru Gheorghe.

— Merge bine, bade Gheorghe. Vezi că a început să le dea spicele. Știi ce ai de făcut?

— Știu. Mîine mă apuc de treabă.

Și a doua zi, familia Jitaru a venit la lotul semincer de porumb înarmată cu seceri și cu bricege. Mai întîi Jitaru Gheorghe a făcut cu ei un seminar.

— Ia să vedem, știți voi care e porumbul mamă și care e tată?

— Galbenul e tatăl și portocaliul mama — a răspuns severă și țeapănă Maria, de parcă ședea în bancă la școală.

Apoi Jitaru Gheorghe le-a demonstrat practic cum trebuie tăiat spicul la planta mamă. Operațiunea aceasta — simplă în fond— a fost făcută cu grijă deosebită, ba se poate spune, cu evlavie chiar.

Peste o vreme porumbul a făcut știuleți. Pe fiecare cocean atîrnau cîte doi-trei. Și erau mari și boabele lor de lapte rîdeau în soare cînd le desfăceai din găoacea foilor verzi, ca dinții sănătoși ai unui copil. În prezent porumbul de pe lotul experimental aflat sub patronajul familiei Jitaru a primit de la toți colectiviștii care l-au vizitat calificativul „excepțional". A venit să-l viziteze și Moraru Ion, împreună cu tovarășul de drum pe care l-a avut în seara aceea de primăvară cînd se întorcea cu sămînța de la Iași. Moraru i-a arătat porumbul și apoi i-a șoptit la ureche:

— Vezi, ți-am spus eu că asta-i sămînță de aur. La toamnă să vii să-ți dau de sămînță. Îți fac eu rost. Dar ai grijă, să nu uiți ce ți-am spus: trebuie să-l pui neapărat în pătrat.

— Da, da. În pătrat...

ION BAIEȘU

Pentru terminarea grabnică a treierișului

Două feluri de a munci – două rezultate

* *

Ca și în multe raioane agricole din țara noastră, oamenii muncii de pe ogoarele raionului Arad, luptă pentru terminarea grabnică a treierișului și pentru îndeplinirea planului de colectări.

Folosind din plin timpul prielnic precum și minunatele mașini agricole puse de stat la îndemîna țăranilor muncitori prin cele 4 S.M.T.-uri din raion, 8 comune, 7 gospodării colective și 14 întovărășiri agricole au terminat treierișul pînă la data de 25 august. Raionul Arad nu se numără însă printre raioanele fruntașe în desfășurarea treierișului. Semnificativ în ceea ce privește folosirea tuturor posibilităților pentru încheierea treierișului este felul în care se muncește în comunele Pincota și Șiria, comune cu aceleași posibilități în raport cu suprafețele de păioase.

* *

Realizările se obțin prin muncă bine organizată

Dintre toate lucrările agricole de vară efectuate anul acesta în comuna Pîncota, treierișul a fost considerat pe drept cuvînt ca una dintre lucrările cele mai grele. Ploile dese împiedicau zi de zi transportul snopilor de pe cîmp la arii și începerea treierișului. Obiceiul unor țărani muncitori de a lăsa snopii pe cîmp cel puțin o săptămînă sau două era o altă greutate care trebuia înlăturată. Așa se face că problema transportului snopilor de pe cîmp la arii, și clăditul lor în stoguri acoperite cu paie, precum și desfășurarea treierișului și în zilele ploioase a constituit una dintre preocupările importante ale organizației de bază U.T.M. Mobilizați de organizația U.T.M., utemiștii și tinerii au contribuit la grăbirea treierișului. Utemiștii Filimon Gheorghe și Pribeag Puiu, care se angajase să sprijine inițiativa pornită de organizația de bază U.T.M. au terminat treierișul printre primii din comună. La fel au făcut și tinerii Strecica Teodor, Covaci Ștefan, Lipovan Traian, etc., care și-au lămurit în primul rînd părinții și rudele lor. Munca dusă de utemiști era serios susținută de agitatorii comuniști și utemiști. Îndemnați de agitatori, țăranii muncitori, Badea Nicolae, Buda Simion, Caiser Martin, Caiser Francisc, Fauber Mihai și alții au treierat printre cei dintîi din comună. În vreme ce agitatorii desfășurau munca politică de la om la om nu înceta activitatea politică de masă nici la arii. Sfatul popular comunal s-a îngrijit de buna organizare și funcționare a cetelor și a luat măsuri ca toți țăranii muncitori programați pentru treieriș să fie anunțați cu cel puțin o zi înainte. Brigada artistică a tineretului prezenta diferite programe pe arii și la căminul cultural în limbile romînă, maghiară și germană, iar utemiștii Ursu Maria, Walter Maria, Crișan Lucreția, Micheș Ladislau și Drăgălina Aurel citeau țăranilor muncitori pe arii, vești din ziare. Stația de radioamplificare a comunei și gazetele de pe arii îndemnau țăranii muncitori și pe tinerii țărani muncitori să-și sporească mereu eforturile lor în vederea grăbirii treierișului. În toiul acestor munci, cînd se dădea lupta pentru cîștigarea bătăliei treierișului, organizația de partid din comună a pornit o inițiativă patriotică: Intensificarea întrecerilor pornite între batoze și cete și alimentarea batozei încontinuu, pe ambele părți, pentru terminarea treierișului cel mai tîrziu pînă la 25 august. Toți țăranii muncitori au susținut această inițiativă, vroind să întîmpine 23 August, măreața sărbătoare a poporului nostru, cu cele mai însemnate realizări. Cele 5 batoze din comună au treierat în ziua de 23 August cea mai mare cantitate, 100 tone cereale. Timpul prielnic din ajunul zilelor de 23 și 24 august, marea însuflețire în muncă a țăranilor muncitori a dus la traducerea în viață a inițiativei pornite de organizația de partid. În seara zilei de 24 august pe cele cinci arii din comuna Pîncota era o mare animație: se treieraseră ultimii snopi.

Cînd treierișul e lăsat să meargă de la sine

Nu același lucru se poate spune despre desfășurarea treierișului în comuna Șiria. Experiența anilor trecuți a dovedit și în această comună, că lucrările agricole de vară cer o mare urgență în efectuarea lor. Despre acest lucru s-a convins în decursul anilor chiar personal tovarășul Ardeleanu Vasile, președintele sfatului popular comunal care e drept, susține sus și tare că lupta pentru terminarea treierișului trebuie dusă pe toate fronturile.

Pentru a întări și mai mult cele afirmate de președinte, Păcuraru Sandu agentul agricol din comună care lucrează în același birou, vine cu dovezi: Poftiți tovarăși, aici stă oglinda treierișului — zice el, întinzînd degetul arătător spre teancul mare de situații din dosarul de evidență a treierișului.

Pînă la data de 25 august, „oglinda" treierișului din sertarul agentului agricol arăta următoarea situație a treierișului. Din suprafața totală de 3548 hectare cu culturi păioase mai rămăsese necărată de pe cîmp pe arie, recolta de pe 578 hectare și că nu se treierase recolta decît de pe 1.630 hectare. Astfel de „realizări" obținute la treieriș ca cele din comuna Șiria iți strecoară o întrebare: oare cărui fapt se datorește încetineala cu care se desfășoară treierișul? Această întrebare stăruie mai mult în minte mai cu seamă cînd afli că în comuna Șiria sînt mai mari posibilități pentru grăbirea treierișului. Pe raza acestei comune se află un număr de 13 arii pe care lucrează 13 tractoare și 13 batoze. Răspunsul la întrebare il dă munca lipsită de orice răspundere, lipsa de organizare și delăsare de care dă dovadă în grăbirea treierișului comitetul executiv al sfatului popular comunal în frunte cu tovarășul Ardeleanu, care se mărginește numai la munca de birou.

Este știut că buna organizare a transportului snopilor de pe cîmp pe arie și folosirea întregii capacități de lucru a batozelor pot asigura bune realizări în muncile de treieriș. Ori, în această direcție activitatea organizației de bază U.T.M. din comună și a sfatului popular comunal este cît se poate de nesatisfăcătoare. În planul său de muncă întocmit pe trei luni, care cuprinde tocmai perioada muncilor de vară, organizația de bază U.T.M. nu are nici un obiectiv și nici o sarcină în ceea ce privește contribuția organizației în vederea mobilizării și îndrumării utemiștilor și tinerilor în desfășurarea treierișului. Lipsa de mobilizare și îndrumare a utemiștilor și a tinerilor pentru a termina treierișul de care dă dovadă organizația de bază U.T.M., împletită cu aceeași lipsă a sfatului popular comunal în mobilizarea și îndrumarea țăranilor muncitori și obligarea chiaburilor de a treiera a dus la folosirea incomplectă a capacității de lucru a batozelor. Exemple în această direcție sînt nenumărate. Iată numai cîteva: La aria nr. 2 din pricină că unii țărani muncitori nu și-au cărat recoltele de pe cîmp pe arie batoza nu are ce treiera. Pe această arie s-a dovedit că cei mai răi voitori în efectuarea treierișului, sînt chiaburul Tămaș Gavra și neamurile lui, Tamaș Dumitru și Sitaru Traian care nici pînă la 25 august nu-și căraseră recoltele de pe cîmp pe arie. Despre acest lucru știu și tovarășii de la sfatul popular comunal dar n-au luat încă nici o măsură spre a obliga pe chiaburi să treiere. O altă cauză care face ca treierișul să nu decurgă în condiții bune, este proasta organizare a cetelor și a muncii ce trebuie desfășurată pe arii. Trebuie spus că în ceea ce privește organizarea cetelor, deși treierișul este mult rămas în urmă, sfatul popular admite să se treiere și acum la întîmplare, încet, în loc să explice țăranilor muncitori că e necesar să treiere continuu alimentînd batoza pe ambele părți.

În desfășurarea treierișului țăranii muncitori întîmpină acum unele greutăți care puteau fi înlăturate la fel ca în comuna Pîncota. Din pricină că nu au fost îndrumați la vreme să acopere stogurile cu paie, iar imediat după ploi atunci cînd dădea soarele să le întindă pe cîmp sau pe arie pentru a se svînta, snopii au fost pătrunși de umezeală și acum trebuie să stea un timp mai îndelungat pentru a se usca. Se irosește apoi mult timp pentru faptul că după fiecare producător care termină treierișul se pierde cel puțin 20 minute pentru scuturatul batozei. Sînt nenumărate cazuri cînd proprietarii stogurilor nu vin pe arie în ziua cînd sînt planificați și în acest fel batoza este mutată din loc în loc. Numai în ziua de 25 august batoza de pe aria nr. 2 s-a mutat în opt locuri, irosind astfel aproape patru ore din timpul prielnic treierișului. Faptul că toate ariile din comună se află doar la 100-150 metri de rețeaua electrică arată că aici existau cele mai bune condiții pentru iluminarea ariilor în vederea asigurării treierișului de noapte.

Încetineala cu care se desfășoară treierișul în comuna Șiria arată de fapt slaba muncă politică ce se desfășoară în această privință. Deși în comună există un cămin cultural model, o brigadă artistică a tineretului, o stație de radioamplificare, nenumărate gazete de stradă și de arie etc. care puteau fi de mare folos în mobilizarea țăranilor muncitori în desfășurarea treierișului, ele însă nu și-au găsit o folosire rodnică. Față de situația treierișului din comuna Șiria sarcina cea mai principală care stă acum în fața organizației de bază U.T.M. și a sfatului popular comunal este aceea de a pune capăt muncii defectuoase de pînă acum și a lua toate măsurile pentru terminarea grabnică a treierișului.

P. LUNGU

Noutăți tehnice romînești

Mașină de turnat stîlpi din beton armat

În ultimul timp, în cadrul campaniei de economie de metale, betonul armat a început să fie utilizat pe o scară din ce în ce mai largă acolo unde este posibil în locul metalelor.

Una dintre aceste utilizări care dă foarte bune rezultate, o reprezintă executarea stîlpilor de beton pentru liniile de transport de energie electrică și liniile de telecomunicații.

Executarea stîlpilor din beton armat a întîmpinat de la început serioase dificultăți din cauză că necesită foarte multă manoperă atît pentru confecționarea cofrajelor cît și pentru turnarea betonului.

Pentru înlăturarea acestui neajuns, un colectiv de inovatori din cadrul Ministerului Energiei Electrice și Industriei Electrotehnice, studiind ultimele metode de lucru folosite în U.R.S.S. în acest domeniu, au proiectat și realizat o mașină centrifugală care permite turnarea mecanizată a stîlpilor.

Mașina se compune dintr-un cofraj mobil cilindric sau de altă formă, care poate fi introdus și fixat în interiorul unor manșoane. Manșoanele sînt antrenate cu ajutorul unui electromotor, dînd cofrajului o mișcare de rotație de circa 600-700 rot./min. După montarea armăturii în interiorul cofrajului, acesta, împreună cu armătura se introduce în interiorul manșoanelor. În timp ce cofrajul se află în mișcare de rotație, se începe turnarea betonului.

Cu ajutorul acestei mașini se pot turna stîlpi cu o lungime pînă la 20 metri. Turnarea se face într-un timp extrem de scurt și anume: un stîlp de 10 m. poate fi turnat în 45 minute, iar unul de 20 metri în 60 minute.

Materialul stîlpilor turnați cu ajutorul acestei mașini este absolut compact, iar suprafața exterioară a stîlpilor este perfect netedă.

Exploatarea sării cu ajutorul sondelor

În industria chimică, și anume în uzinele de produse sodice se folosesc cantități însemnate de sare sub formă de saramură. În acest scop, în trecut, uzinele erau prevăzute cu numeroase bazine unde se făcea dizolvarea sării extrasă din ocnele de sare.

În prezent, în țara noastră s-a trecut la exploatarea sării după una din metodele cele mai moderne și anume exploatarea prin sonde, metodă propusă de tovarășul Dima Vasile, Laureat al Premiului de Stat. Conform acestei metode, sarea nu se mai extrage sub formă de blocuri sau bulgări, ci sub formă de saramură cu aceleași mijloace cu care se extrage țițeiul.

Noua metodă este aplicabilă în cadrul masivelor de sare ce se găsesc în straturi groase și la mari adîncimi, cum este cazul masivelor de la Ocna Mureșului, unde au și fost experimentate și puse în exploatare cîteva asemenea sonde.

Exploatarea masivelor de sare după noua metodă se face prin forarea masivului, pînă la adîncimea maximă de la care urmează să se facă extracția. Apa proaspătă, care se introduce prin niște coloane de țevi, ajunsă la fundul sondei, începe să dizolve încetul cu încetul sarea, transformînd-o în saramură. După un anumit timp (așa numitul timp de amorsare a sondei) care durează de la 6 la 12 luni și care este suficient ca saramura să ajungă la concentrația necesară, se începe extracția continuă a saramurei.

Debitul unei sonde în plină exploatare este de cca. 20-40 m.c. pe oră.

Pentru evitarea surpărilor, exploatarea masivului de sare se face prin dirijarea dizolvării și limitarea mărimii golului format în masiv la dimensiuni dinainte calculate. Sarea se poate extrage, cu ajutorul acelciași sonde din 2—3 porțiuni distanțate între ele, în așa fel încît între golurile formate să rămînă plafoane suficient de rezistente.

Noua metodă este rațională și avantajoasă, deoarece permite extragerea continuă a unei cantități maxime de sare din masiv, chiar sub formă de saramură, de care au nevoie unele uzine chimice. Cu ajutorul ei se ușurează munca omului, care de această dată nu trebuie decît să dirijeze și să supravegheze instalațiile mecanice de la suprafață.

Adunări consacrate „Zilei aviației R. P. R."

În numeroase întreprinderi și instituții din Capitală au avut loc joi după-amiază adunări consacrate „Zilei aviației R.P.R.". Oamenii muncii au cinstit cu acest prilej memoria pionierilor aviației romînești — Traian Vuia și Aurel Vlaicu.

La adunarea care a avut loc la clubul uzinelor „Grivița-Roșie" a luat cuvîntul ofițerul de aviație Virgil Ionescu.

Muncitorii uzinelor „Republica" s-au întîlnit în aceeași zi cu aviatorul Paul Baltazi.

Asemenea adunări cu prilejul „Zilei aviației R.P.R." au mai avut loc la uzinele „21 Decembrie", „Kirov" și altele.

(Agerpres)

Republica Populară Romînă va participa la tîrgul internațional de la Leipzig

La 4 septembrie se va deschide tradiționalul tîrg internațional de mostre de bunuri de larg consum de la Leipzig — important centru industrial al R. D. Germane.

La acest tîrg, unul din cele mai mari din lume, țara noastră va participa și de astădată cu un variat și bogat sortiment de produse de larg consum. Pe lîngă tradiționale produse de export agro-alimentare, țara noastră va expune în pavilionul central produse ale industriei textile, de prelucrare a lemnului, ale industriei chimice, alimentare și alte felurite bunuri de larg consum produse de industria noastră ușoară.

Vor fi prezentate produse proaspete alimentare, conserve de carne și pește, legume și fructe conservate, brînzeturi, vinuri. Pe lîngă alte produse alimentare vor fi expuse diferite soiuri de cereale, plante aromatice și medicinale, semințe de legume.

În numeroase standuri vor fi expuse țesături de bumbac, lînă și mătase, tricotaje și confecții în culori și modele variate pentru femei, bărbați și copii. Vizitatorii vor putea cunoaște varietatea și calitatea încălțămintei pentru diferite sezoane, a articolelor de marochinărie.

Printre mărfurile expuse de țara noastră, un important loc va fi ocupat de produsele industriei lemnului, mobile de diferite modele, instrumente muzicale și alte produse finite din lemn. Vor fi prezentate de asemenea și articole de papetărie. Un mare interes vor prezenta pentru vizitatori standurile cu cusături și covoare cu motive naționale.

Partea rezervată mărfurilor romînești va mai cuprinde produse ale industriei sticlăriei, electrotehnice, chimice și ale altor ramuri ale industriei noastre.

Ca și în anul trecut, vizitatorii vor putea cunoaște, cu ajutorul expoziției organizate la acest tîrg de țara noastră și aspecte ale vieții culturale din Republica Populară Romînă. Vor fi expuse cărți și reviste apărute în limba romînă, în limbile minorităților naționale din țara noastră și în alte limbi.

Participarea și în acest an a țării noastre la tîrgul internațional de mostre de la Leipzig va da posibilitatea vizitatorilor sosiți din diferite țări ale lumii să cunoască realizările obținute de industria noastră producătoare de bunuri de larg consum, posibilitățile noastre de import și export în acest domeniu. Tîrgul de mostre de la Leipzig va înlesni și de această dată contacte directe între cei interesați, va da posibilitatea încheierii pe loc a unor tranzacții comerciale.

★

Joi la amiază a părăsit Capitala delegația romînă care va participa la Tîrgul internațional de toamnă de la Leipzig.

Delegația este alcătuită din tovarășii: Marcel Popescu, ministrul Comerțului Exterior, conducătorul delegației, Mircea Oprișan, ministrul Comerțului Interior, Ion Velea, prim locțiitor al ministrului Industriei Alimentare, Simion Ștefan, locțiitor al ministrului Industriei Ușoare, Gheorghe Savin, președintele Camerei de Comerț a R.P.R., Aurel Ungur, director general în Ministerul Agriculturii și Silviculturii și Teodor Niculescu, director general în Ministerul Industriei Metalurgice și Construcțiilor de Mașini.

(Agerpres)

FILMELE SĂPTĂMÎNII

„ORIZONTURI FĂRĂ SFÎRȘIT"

SUFLETE ÎMPIETRITE

Prima fotografie redă un moment din filmul francez „Orizonturi fără de sfîrșit". Spectatorul va afla, urmărind acțiunea filmului, povestea emoționantă a unei tinere franceze care părăsește liniștita și sigura meserie de modistă, pentru a se avînta spre periculoasa, dar minunata viață de pilot.

Curajul și perseverența tinerei Hélène Boucher care în urmă cu 25 de ani pășește pe un drum greu, puțin străbătut de femei în acel timp, cum este cel al aviației, trezește admirația și simpatia spectatorilor.

A doua fotografie surprinde pe eroul filmului „Suflete împietrite", Andreew Crocker Harris, într-unul din momentele cele mai dramatice. Vechiul profesor de latină și greacă își ia rămas bun de la elevii săi, rugîndu-i să-l ierte pentru că n-a reușit să se apropie de sufletul lor, pentru că n-a putut să-i înțeleagă. Vorbind despre viața lui, despre greșelile săvîrșite, elevii, care pînă atunci îl disprețuiau, încep să înțeleagă drama profundă care se petrece în sufletul dascălului lor. Cărui fapt se datoresc frămîntările profesorului vor afla spectatorii urmărind noua producție a studiourilor engleze „Suflete împietrite".

Ambele filme rulează în aceste zile pe ecranele cinematografelor noastre.

Tinerii – PRIETENI ai CĂRȚII

ÎN CURÎND, PESTE 100 DE PARTICIPANȚI

La colțul „Prieteni ai cărții" aranjat cu mult gust la biblioteca sătească din Ardud, raionul Satu Mare, se duce nu numai o muncă de agitație vizuală, ci și de atragere a cît mai mulți tineri și vîrstnici pentru a participa la concursul „Iubiți cartea". Astfel, pînă în prezent au fost înscriși 63 participanți. Tovarășul Kovaci Nicolae, responsabilul bibliotecii, împreună cu comisia creată pentru concurs a discutat posibilitățile de asigurare a cărților necesare participanților înscriși care depășesc cifra de 100. Printre cei care se vor prezenta primii în fața comisiei sînt utemiștii Popovici Valeriu, țăran sărac, învățătoarea Egli Emilia, Kovaci Adalbert muncitor la G.A.S., Corodan Petru muncitor la C.F.R. și alții.

Corespondent
GHEORGHE V. HIRIPAN

UNII MUNCESC, ALȚII AȘTEAPTĂ...

Tineretul comunei Buziaș, raionul Lugoj, a primit cu multă bucurie Hotărîrea Biroului C. C. al U.T.M. cu privire la organizarea concursului „Iubiți cartea". Încă din primele zile, utemiștii Zgorea Cornel, Pincu Vera, Izgareanu Nicolae, Fritsch Erhard, Boroș Mihai, Durla Constantin și alții au venit la biblioteca sătească pentru a-și complecta cererile de înscriere. Pînă acum numărul celor înscriși este de 30. În munca de propagandă dusă pentru concurs, organizația de bază U.T.M. din sat a dat un aport serios. Dar numărul participanților putea fi mult mai mare, dacă și organizația de bază U.T.M. de la G.A.S. și cea de la cooperativă ar fi depus o activitate mai serioasă în acest scop, dacă n-ar fi dovedit lipsă de interes și delăsare.

Un exemplu poate fi activitatea tov. Rușeț Ecaterina, membră în comitetul U.T.M. sat, care duce o muncă susținută pentru popularizarea concursului și se îngrijește să înzestreze biblioteca cu cărțile necesare. Tovarășa Rușeț de altfel, se numără printre primii participanți la concurs.

Corespondent
JULA MUGUREL

PRIETENII CĂRȚII DIN MOGOȘEȘTI

Tinerii din satul Mogoșești, raionul Pașcani, citesc cu multă dragoste cărțile de la biblioteca căminului cultural. Aci funcționează cîteva cercuri de citit, la care unii tineri cum sînt Birtom V. Vasile, Birtom M. Ioan, Rusu I. Ioan și Spiridon Petru, participă cu regularitate.

Vestea inițierii concursului „Iubiți cartea" l-a bucurat foarte mult pe tinerii din Mogoșești. În adunarea generală U.T.M. în care s-a prelucrat hotărîrea în legătură cu concursul, tinerii au arătat un viu interes pentru acest concurs. Lucrul acesta s-a putut vedea din întrebările pe care ei le-au pus. La biblioteca căminului cultural s-a format o comisie de îndrumare și coordonare a concursului. Aceasta a luat toate măsurile pentru a putea pune la dispoziția cititorilor cărțile necesare. Pînă în prezent s-au înscris 45 participanți.

Corespondent
ONOFREI NECULAI

Note bibliografice

LEONID LENCI: Oaspeți dragi

În noua sa carte Leonid Lenci trece în revistă pe purtătorii unor năravuri moștenite din trecut, nedispărute încă, urmărind ca prin exemple vii, prin zugrăvirea tarelor de care suferă unii oameni, să-și convingă cititorii de necesitatea de a contribui la înlăturarea fenomenelor negative, ce par neînsemnate la prima vedere, dar care umbresc mult luminozitatea vieții noastre de azi.

Omul fără curajul opiniei va roși precis citind schița „Singurul martor", cel care pentru a-și primi șefii ca pe niște „oaspeți dragi" nu pregetă să se atingă de bunul statului, va rămîne desigur pe gînduri, iar mincinosul și chiulangiul așa zis persecutat se va recunoaște desigur în „Fufaev". Și poate că vor încerca un sentiment neplăcut și unii dintre cei care creînd cărți pentru copii manifestă superficialitate, cînd vor afla ce părere are despre ei micul Timofei, eroul schiței „Din motive tehnice". În contrast cu aceștia, cît de apropiați și dragi cu adevărat ne vor deveni cîntăreața Elena Bruskova („Pentru întîia oară") șoferul Pologaiev („Prelucrarea") sau Lenocika („Grija față de om").

Și această carte a lui Leonid Lenci se va bucura în mod sigur de aprecierea cititorilor noștri.

V. IAN: Tinerețea conducătorului de oști

Biografiile marilor oameni — fie ei conducători de oști sau descoperitori de noi pămînturi, învățători sau artiști — plac cu deosebire tineretului; pentru ei acești oameni sînt pilde demne de urmat. În „Editura tineretului" a apărut recent cartea scriitorului sovietic V. IAN intitulată TINEREȚEA CONDUCĂTORULUI DE OȘTI. Descriind viața și activitatea marelui conducător de oști rus Alexandr Nevski, evenimentele istorice ce au avut loc în urmă cu secole — autorul reușește să dea materialului faptic, strict istoric, o formă artistică. Oglindind în carte virtuțile marelui comandant de oști, patriotismul și curajul său, cinstea, dragostea față de popor și ura neîmpăcată față de dușmanii patriei autorul reușește să redea cu măiestrie chipul unui mare geniu militar: Alexandr Nevski. Cartea este deosebit de interesantă, de educativă.

VICTOR HUGO: Oamenii mării

Marele clasic al literaturii universale Victor Hugo, se bucură la noi în țară de o mare popularitate. El este iubit și mult apreciat de publicul nostru cititor. Satisfăcînd dorința iubitorilor de literatură de a se publica cît mai mult din opera marelui scriitor, „Editura tineretului" a editat de curînd un nou roman al lui VICTOR HUGO intitulat OAMENII MĂRII.

În romanul „Oamenii mării" Hugo, cu deosebită măiestrie, creează figura marinarului simplu, Gilliat, om în care sălășluiește o forță uriașă, un eroism fără margini. Înfățișînd isprăvile acestui marinar care străbate oceanul într-o barcă, autorul dezvăluie înfruntarea omului cu natura, înfruntare din care omul iese învingător.

Cititorilor noștri li se oferă cu acest prilej o nouă lucrare valoroasă din creațiile marelui clasic al literaturii universale.

Vom lărgi legăturile cu producția

Într-o după amiază din vara tîrzie a acestui an, un redactor al ziarului nostru a stat de vorbă cu Legrand Iosif, student la Institutul cărbunelui din Petroșani. Scump la vorbă, așa cum sînt de obicei minerii, studentul în vîrstă de 35 de ani l-a povestit cîte ceva din viața lui.

„De cinci ani sînt student la Institutul cărbunelui. Înainte de a veni aici, am lucrat la uzina de reparații de utilaj minier din Petroșani. Șaisprezece ani încheiați am lucrat ca strungar. Azi, cînd sînt în pragul absolvirii Institutului, pot spune că anii de muncă în uzină mi-au dat o bogată experiență datorită căreia am putut înțelege mai ușor tot ce mi s-a predat în cei cinci ani de studenție.

Cum au trecut primii ani de facultate? Dacă stau să mă gîndesc bine, am să vă spun că în primii patru ani am luat numai calificative de „foarte bine". S-a întîmplat asta și pentru că făceam parte dintr-o grupă foarte bună. Gîndiți-vă numai: eram zece comuniști într-însa. Fiecare dintre noi venise din producție, ne înțelegeam bine și ne ajutam întotdeauna cu seriozitate. Judecam lucrurile cu maturitate și multă chibzuință.

O problemă care mi se pare interesantă acum la început de an universitar și despre care vreau să vorbesc este cea a legăturii studenților cu producția.

Noi avem condiții deosebite pentru acest lucru, prin însăși așezarea Institutului. Încă din primul an de studii, avem prilejul să luăm cunoștință cu munca minerilor, cu problemele tehnicii miniere. Vizitele regulate pe care le facem în subteran, deseori munca concretă alături de mineri ne ajută încă de la început să avem o privire de ansamblu asupra viitoarei noastre meserii, ne familiarizează cu organizarea internă a procesului de producție. În plus, planul de învățămînt al Institutului nostru este în asa fel întocmit încît noi avem posibilitatea să ne complectăm cunoștințele teoretice prin verificarea lor practică. De pildă, nu odată am organizat seminarii la unele materii ca: tehnologia sau organe de mașini în incinta uzinei de reparații de utilaj minier Petroșani, primind explicații amănunțite de la muncitori asupra procesului tehnologic de la o secție sau asupra funcționării unor mașini despre care noi luasem cunoștință la orele de curs. Toate acestea au creat condițiile, pe de-o parte ca studenții să se atașeze mai puternic de viitoarea lor meserie, înțelegîndu-i frumusețea și importanța, iar pe de altă parte să poată răspunde cu pricepere la problemele complicate pe care le ridică procesul de producție, prin îmbinarea cunoștințelor teoretice cu cele practice. Am să dau doar un singur exemplu din practica de vară a acestui an, care să ilustreze ideea.

Grupa noastră a fost repartizată pentru practică la mina Vulcan. Pentru noi ar fi fost simplu să ne ocupăm numai de lucrările indicate în caietele de practică. Am fi coborît în fiecare zi în subteran, am fi vizitat cîteva abataje urmărind felul cum se muncește și atît. Necesitățile minei erau însă mari și noi am găsit imediat prilejul de a folosi în interesul producției cunoștințele teoretice primite în institut. Mai precis este vorba de faptul că o parte dintre noi și-au luat sarcina adaptării unor mecanisme necesare împingerii vagonetelor în colivie. Sarcina nu era ușoară. Dimensiunile mecanismului, așa cum fuseseră concepute de colectivul uzinei „Unio" din Satu Mare, nu corespundeau cu cele ale puțului. Trebuiau recalculate dimensiunile și apoi adaptate condițiilor concrete.

Vreau să subliniez un lucru: atenția cu care trebuia să urmărim desenul tehnic grija cu care trebuia să-l descifrăm. Aveam înaintea noastră un prost exemplu: două mecanisme asemănătoare instalate la suprafață cu puțină vreme în urmă s-au defectat datorită faptului că recalcularea dimensiunilor nu s-a făcut cu atenție și spirit de răspundere.

Ceea ce ne-a ajutat foarte mult în ducerea la bun sfîrșit a sarcinii noastre a fost practica căpătată în anii de producție. Lucrînd atîția ani lîngă strung m-am obișnuit să descifrez cu ușurință desenul tehnic. În legătură cu aceasta, se poate face o remarcă. Dacă m-aș fi limitat numai la cunoștințele căpătate în Institut în legătură cu descifrarea desenului tehnic n-aș fi putut rezolva prea multe lucruri. Aceasta pentru că planul de învățămînt acordă încă o mică atenție desenului tehnic. Or, în munca noastră, fără cunoașterea temeinică a acestei discipline nu poți realiza prea multe lucruri. Mi-am dat seama de acest fapt atunci cînd au fost puși față-n față în soluționarea aceleiași probleme studenții de la cursul special și normal. Unii — datorită anilor de producție — reușeau să rezolve cu o oarecare ușurință problema, alții nu. N-am gîndul de a pleda pentru ideea că numai acei studenți care au în spate ani de producție se pot descurca în problemele practice. Acest lucru mi se pare neadevărat. Este vorba însă de lărgirea în anii de studenție a acelor cunoștințe care sînt absolut necesare înțelegerii sarcinilor practice în așa fel ca încă de pe băncile Institutului studentul să poată rezolva cu pricepere problemele variate care i se pun în față.

Echipa noastră care a lucrat la adaptarea mecanismelor pentru împingerea vagoneților în colivie a reușit să-și termine sarcina în termenul prevăzut pentru practică. Acum, odată cu începerea noului an universitar, înarmați cu noi cunoștințe, revenim în bănci, ne aplecăm din nou asupra manualelor și caietelor de conspecte. Pe urmă... pe urmă în producție ca ingineri.

Cea mai mare cinste a fost acordată celor mai buni utemiști

Acum cîtva timp, mă aflam în orașul Craiova. Pașii m-au purtat și prin halele mari și luminoase ale fabricii „Electroputere" unde alături de vîrstnici lucrează sute de tineri. Unii dintre ei, au venit aici, în fabrică, de pe băncile școlilor profesionale. Fabrica i-a atras însă și pe mulți alți tineri de prin satele din împrejurimi. Aceștia s-au calificat la locul de producție.

Am discutat cu mulți dintre acești tineri. Fiecare mi-a vorbit în felul lui despre munca sa, despre preocupările și visurile sale. Un lucru, pe care vreau să-l relatez aici, mi s-a părut deosebit de semnificativ: toți tinerii cu care am discutat, într-un fel sau altul, au adus vorba despre grija pe care le-o poartă comuniștii din fabrică, despre dorința lor fierbinte de a fi alături de comuniști.

— Cînd am venit în fabrică — povestește utemistul Constantin Sgură — eram străin de tot ceea ce mă înconjura. Pentru prima dată vedeam un strung, o raboteză. Și cît de mult m-am minunat cînd am văzut cum lucrează muncitorii. Am învățat și eu strungăria aici la „Electroputere". Îl vedeți? — și cu o înclinație a capului arată spre strungul de alături unde lucrează comunistul Stan Constantin. El mi-a destăinuit tainele meseriei, continuă utemistul Sgură cu admirație. Cu tovarășul Stan am discutat cu mult înainte de a-mi face cerere pentru a fi primit în rîndul candidaților de partid. De la un asemenea om ai într-adevăr ce învăța.

De la comuniști, din discuțiile cu mulți alți muncitori, am aflat cum se pregătesc utemiștii pentru această mare sărbătoare a primirii lor în rîndul candidaților de partid. Pînă la sfîrșitul lunii iulie mulți utemiști au fost confirmați candidați de partid. Dar numărul celor care se pregătesc pentru acest eveniment și care solicită să fie discutați și propuși comitetului orășenesc pentru a fi recomandați organizațiilor de partid, crește pe zi ce trece. Cu spirit de răspundere, adunările generale U.T.M. analizează activitatea lor. Pentru a face parte din avangarda clasei muncitoare trebuie să fii un muncitor înaintat, un tovarăș care să fi dovedit prin fapte și prin întreaga atitudine că meriți această cinste. Acest lucru este cunoscut de marea majoritate a utemiștilor din fabrică. De altfel cu toți tinerii confirmați candidați de partid organizația de U.T.M. se mîndrește. Toți sînt muncitori fruntași. Să facem cunoștință cu cîțiva dintre ei.

★

Marin Coandă. E muncitor fruntaș la secția prototipuri. Dacă n-ai avut ocazia să-l cunoști și vrei acest lucru cu tot dinadinsul nu-i neapărat nevoie să mergi în secția unde lucrează el. Pe Marin Coandă îl cunosc tinerii din întreaga fabrică: și cei de la aparataj, și cei de la mecanică, și cei de la transporturi. Doi ani la rînd utemiștii l-au ales în comitetul organizației de bază. Încrederea acordată de utemiști nu trebuie desmințită. De aceea. alături de ceilalți membri din comitet, Coandă a muncit cu rîvnă pentru îmbunătățirea muncii de organizație.

Era o vreme cînd organizația U.T.M. de secție de la transformatori șchiopăta. Utemiștii lipseau de la adunările generale, nu răspundeau la acțiunile întreprinse de organizație. Datorită unei slabe munci politice, unii tineri nu-și îndeplineau norma, erau indisciplinați. Marin Coandă a primit sarcina să ajute biroul organizației de secție să-și îmbunătățească activitatea. Înainte de a porni la muncă trebuie să cunoști situația reală din organizație, cauzele care determină existența lipsurilor. Iată de ce, după orele de producție, Coandă putea fi văzut deseori discutînd cu utemiștii, cu tinerii despre situația din organizațiile lor.

— Tu, Constanța, urmezi cursurile unui cerc politic. Ce părere ai despre faptul că în secția voastră tinerii nu citesc ziarul? Și doar știi ce lucruri interesante sînt tratate în ziare și pe care tinerii nu le cunosc.

Discuția cu Coandă și apoi și cu Ilie Ștefan, secretarul organizației de secție i-a dat de gîndit utemistei Constanța Zoican. Sugestiile ei și ale altor utemiști au contribuit la stîrnirea interesului tinerilor pentru citit. Și astfel, cu sprijinul comuniștilor, dezvoltînd și stimulînd cu grijă inițiativa membrilor biroului de secție, a utemiștilor, munca s-a îndreptat. Nu de mult organizației de secție de la transformator i s-a înmînat steagul de organizație fruntașă pe fabrică. Coandă Marin și-a făcut datoria.

★

E tîrziu. În casa comunistului Constantin Florica, lumina e încă aprinsă.

— Gheorghiță, n-ai terminat încă? E ora înaintată, culcă-te. Mai lasă lecțiile și pe mîine dimineață.

Se pare că fiul nici n-a auzit. E cufundat în lucru. În fața lui, se află un caiet în care scrie ultimele fraze din lecția de limba romînă. Și Gheorghe Florica, cu toate insistențele tatălui său, nu se culcă decît atunci cînd temele pentru a doua zi sînt terminate. Conștiinciozitatea îl caracterizează nu numai în munca de ajustor, meserie pe care o profesează din anul 1952; el este elev al cursului seral și ca elev trebuie să se numere, ca și în producție, tot printre fruntași.

Un comunist trebuie să fie un om cult, să lupte neîncetat pentru ridicarea nivelului său politic și ideologic. Acest lucru s-a întipărit adînc în mintea candidatului de partid Gheorghe Florica, pe care nu de mult utemiștii l-au ales în conducerea organizației lor. Pînă la terminarea celor 10 clase medii, mai are doi ani. Dar de pe acum, Gheorghe Florica se gîndește la cursurile Facultății de chimie, facultate pe care vrea s-o urmeze.

De multe ori, muncitorii din secție l-au văzut discutînd cu tînărul Dobre Marin primit nu de mult în U.T.M. Sînt doar colegi de clasă și după cît se pare, Gheorghe Florica vrea cu tot dinadinsul să-l determine și pe Marin Dumitru să urmeze chimia.

Dragostea de muncă, de învățătură, perseverența în atingerea unui scop propus, iată calitățile pe care le-au dezvoltat tînărului Gheorghe Florica, organizația U.T.M. și comuniștii.

Și despre toți utemiștii recomandați organizației de partid pentru a fi primiți în rîndurile ei s-ar putea povesti multe. Ștefan Bolcu și Jan Dumitrescu — lăcătuși, Ștefan Tița turnător, Florica Popa și Petra Radu — bobinatoare, Gavrilă Avramescu — maistru, Vasile Bărbulescu — inginer și mulți alții au fost utemiști fruntași în producție care ori de cîte ori a fost nevoie au pus umărul și au sprijinit din toată inima acțiunile inițiate de comuniști.

Nu de mult însă, a cerut recomandare pentru a fi primită în rîndul candidaților de partid și contabila Maria Grigorian. Utemiștii din fabrică o cunosc bine. Pe linie profesională nu se poate spune că tovarășa Grigorian nu muncește. Cu posibilitățile ei, ar putea munci însă și mai bine. Tovarășa Grigorian e utemistă și ca utemistă mai avea și alte îndatoriri de care n-a ținut întotdeauna seama. Utemiștii au văzut-o rare ori la acțiunile întreprinse de ei. Lipsa de preocupare pentru ridicarea nivelului ei ideologic s-a dovedit nu numai în munca de fiecare zi, ci și în adunarea generală în care s-a discutat activitatea ei și cînd a fost pusă în situația de a nu putea răspunde întrebărilor puse de utemiști. Iată pentru ce utemiștii au criticat-o aspru și au respins cererea ei de a primi din partea comitetului orășenesc U.T.M. recomandarea în vederea intrării ei în rîndurile candidaților de partid.

Utemiștii sînt pătrunși de faptul că în rîndurile candidaților de partid pot intra numai acei tineri înaintați, care muncesc în așa fel încît să-și însușească calitățile unui adevărat comunist. Adunarea generală în care a fost discutată munca utemistei Maria Grigorian a dovedit-o cu prisosință. Ea a mai dovedit că a crescut conștiința utemiștilor, ei sînt acum mult mai exigenți.

Spre rîndurile organizației de partid de la „Electroputere" au pornit cu încredere numeroși tineri proveniți din organizația U.T.M. Și foarte mulți mai sînt aceia care năzuiesc spre rîndurile partidului. De aceea ei se pregătesc intens. Comuniștii, organizația U.T.M. îi sprijină, le îndrumă pașii către porțile partidului.

LUCREȚIA SIMIONESCU

Telegrame primite cu prilejul zilei de 23 August

Cu ocazia sărbătorii naționale a poporului nostru, ziua de 23 August, la Institutul Romîn pentru Relațiile Culturale cu Străinătatea au sosit numeroase telegrame și scrisori de felicitare prin care instituții și personalități ale vieții culturale de peste hotare transmit călduroase urări prietenești.

Telegrama semnată de oamenii de cultură belgieni, scriitorii Andrée Bosquet, John Daisne, Maurice Roel, Franz Buyens, Francs Depooter, sculptor și J. Versou, pictor, exprimă calde felicitări pentru a 11-a aniversare a eliberării Romîniei. „În această zi de sărbătoare — scriu oamenii de cultură belgieni — exprimăm dorința noastră de a participa la dezvoltarea schimburilor culturale între poporul romîn și poporul belgian, pentru a contribui la întărirea păcii".

„Vă felicităm cu prilejul aniversării zilei de 23 August și urăm poporului romîn mari succese în construirea vieții sale noi" — se scrie în telegrama primită din partea Asociației de prietenie Franța-Romînia.

În telegrama semnată de Marie Octave Rabaté, deputată în Adunarea Națională Franceză, se spune: „Cu ocazia sărbătorii naționale a R.P.R. transmitem prin dvs. poporului romîn sentimentele noastre de prietenie de nezdruncinat".

Profesorul indian Mohammad Habib de la Universitatea din Aligarh felicită de asemenea printr-o telegramă poporul nostru cu ziua eliberării sale.

„Sînt alături de voi în această zi cu toate gîndurile mele" — scrie în telegrama sa dirijorul italian Carlo Zecchi. Într-o telegramă sosită tot din Italia se scrie: „Prietenii cercului din Milano al Asociației Italia-Romînia sărbătoresc cu voi fericita aniversare și urează legături de prietenie și schimburi culturale din ce în ce mai bune între țările noastre".

Telegrame și scrisori de felicitare au mai fost primite din partea Societății pentru relații culturale cu străinătatea din Berlin, Comitetului de colaborare cu străinătatea din Varșovia, Institutului de romanistică a Universității „Humboldt" din Berlin, Filialei Asociației de prietenie Suedia-Romînia din Gotteborg, din partea unei delegații culturale belgiene care a vizitat recent țara noastră, precum și din partea a numeroase alte instituții și personalități ale vieții culturale din străinătate.

(Agerpres)

Construirea de locuințe muncitorești în regiunea Baia Mare

Construirea de locuințe muncitorești, clădiri industriale și social-culturale se desfășoară cu intensitate în regiunea Baia Mare.

Străbătînd meleagurile maramureșene întîlnești la tot pasul clădiri noi, clădiri de rost sau nenumărate schele. În prezent, în regiunea Baia Mare se construiesc 8 blocuri muncitorești cu 90 de apartamente în Baia Mare, un bloc cu 18 apartamente la Dealul Crucii, 4 blocuri cu 24 de apartamente la Baia Sprie, un bloc cu 6 apartamente și un cămin cu 88 locuri la Sărar, raionul Șomcuța Mare etc.

Dintre acestea, 4 blocuri cu 16 apartamente vor fi date în folosință anul acesta. Alte 178 locuințe individuale, construite pe bază de credite, vor fi terminate pînă la sfîrșitul anului.

Vizite ale oaspeților de peste hotare

Ziariștii Ivan Sinkovec, director al ziarului „Ljudska Pravica" din Ljubljana și Zoran Iovanovici, redactor șef adjunct al săptămînalului N.I.N. din Belgrad, au vizitat în cursul ultimei săptămîni complexul cinematografic Buftea, Muzeul de Artă al R.P.R., fabrica de confecții „Gh. Gheorghiu-Dej" din București, Muzeul Doftana, Castelul Peleș-Sinaia și uzinele „23 August" din București, gospodăria de stat Bragadiru și gospodăria agricolă colectivă „Gh. Dimitrov" din regiunea București.

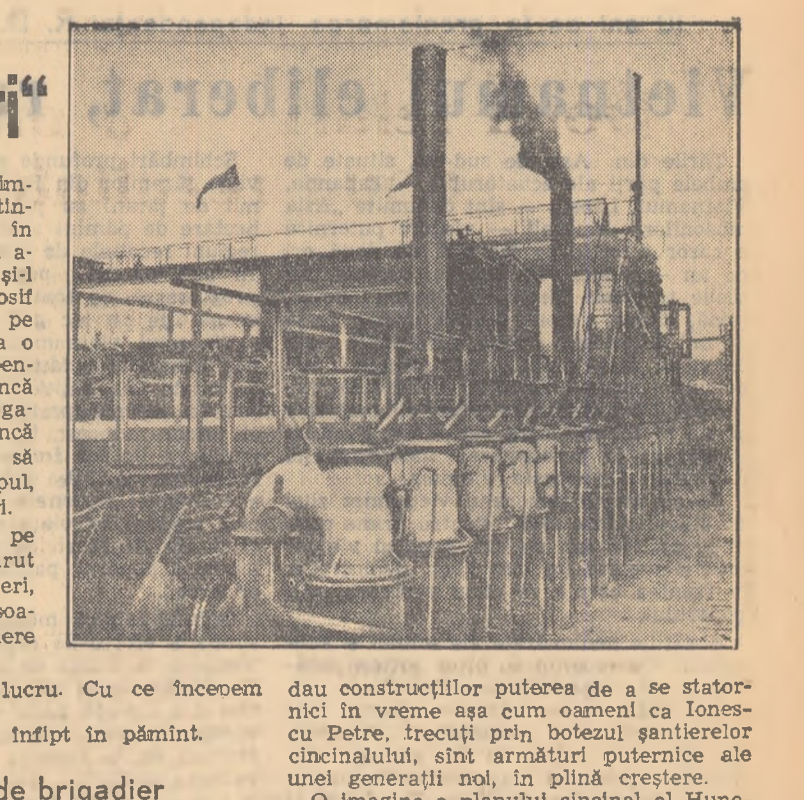
La 26 august, cei doi ziariști iugoslavi au vizitat Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I.V. Stalin". După vizitarea instalațiilor tehnice ale combinatului, ei au fost primiți la redacția „Scînteii" unde au avut o întrevedere prietenească cu tov. Silviu Brucan și Nestor Ignat, redactori șefi adjuncți ai ziarului „Scînteia". La întrevedere au participat și alți colaboratori ai ziarului „Scînteia".

În ziua de 1 septembrie oaspeții iugoslavi au plecat în provincie.

(Agerpres)

Scrisori din Hunedoara (II)

„...Pămîntu-i plin de flori"

Undeva sus, pe o balustradă îngustă ridicată mult deasupra bateriei de cocs, o balustradă ca un podeț între două mari clădiri, o punte aeriană profilată în linii precise pe un cer estompat de fum, stătea rezemat în coate un țigănuș oacheș și cînta. Nu-l auzea nimeni, dar el se încăpățîna să umple văzduhul, să acopere vuietul din preajmă cu o melodie.

„Cînd eram copil de-un an
Nu-mi părea rău de muream
Dar acum de ce să mori
Cînd pămîntu-i plin de flori?"

De acolo de sus, privind, el a fost cuprins de veselie, farmecul acestui peisaj clocotitor silindu-l să cînte „pămîntul plin de flori" al Hunedoarei. Cînd omul este împins să-și cînte bucuria cine se mai poate îndoi de existența ei?

„...Pămîntu-i plin de flori".

Au încolțit, au spart pojghița pămîntului, au crescut și au prins plinătate și vigoare, furnale dogorind și zbuciumîndu-se, hale nesfîrșite, agregate noi cu ziduri robuste și coșuri care tind să-și împrăștie fumul nu aici lîngă pămînt, ci de-a dreptul în cenușiul norilor. Un pămînt întins, răscolit centimetru cu centimetru de lopețile și tîrnăcoapele constructorilor, pămînt din care au crescut un oraș nou, fabrici și uzine, un pămînt pe care oamenii își cîntă viața. Ce alte meleaguri înflorite au mai multă frumusețe și măreție?

Acolo sus, omul, pe nume Iosif Crăciun, urcase de pe platforma superioară a bateriei, lăsînd cuptoarele în seama celor 5 flăcăiandri pe care îi conduce ca maistru cu încălzirea. Da, e maistru. Poate și această nouă, și, pentru el uluitoare realitate, l-a făcut să creadă că pămîntul e plin cu flori. Chiar el, Iosif Crăciun, este una din florile acestui pămînt. Și el a crescut aici.

Cîntece de brigadă

Pînă să ajungă Iosif Crăciun acolo pe balustradă să-și cînte bucuria, s-au cîntat prin locurile acestea cîntece de brigadă, de voioșie, cîntece de dor și cîteodată cîntece de nuntă. Cîte o frîntură, cîte un refren, mai stăruie în urechile noastre deseori și atunci o căldură duioasă, ne silește să închidem ochii și să retrăim cu pumnii strînși ritmul hotărît al marșului în brigadă. Ritmul acesta a fost ritmul anilor de construcție.

Mai întîi, șezînd pe muchia unui bolovan la marginea unei băltoace împrejmuită de ierburi, un tînăr inginer a fredonat o arie melancolică. În fața i se desfășura o întindere moviloasă în care aveau să-și înfigă temeliile o parte din construcțiile de astăzi. Era cuprins de amărăciune, se simțea mic și neputincios pentru că, în clipele acelea, n-a avut puterea să și-l închipuie pe Iosif Crăciun cîntînd pe balustradă. Cînta o arie melancolică pentru că nu auzise încă marșurile de brigadă. Nu văzuse încă oamenii ce aveau să împînzească cîmpul, nu-i simțise alături.

Într-o zi însă, pe locul acela a apărut o coloană de tineri, cu fețe arse de soarele altor șantiere naționale.

— Dați-ne de lucru. Cu ce începem uzina?

Și lopețile s-au înfipt în pămînt.

Inimă de brigadier

Am văzut apoi crescînd ziduri. Se ridicau din noroiul continuu al șantierului, dintre gropi adînci, din cofraje. Oamenii așezau zeloși cărămidă cu cărămidă, turnau beton zi și noapte. Nu s-a stat nici o clipă.

Înfipt într-un morman de pămînt, legat cu sîrmă în vîrful unei betoniere sau sus pe schele, un steag roșu se frămînta să țină piept vîntului, să rămînă acolo neclintit, ținînd sus mîndria oamenilor ce-l cîștigaseră cu trudă. Steagul acesta de brigadă fruntașă se plimba din loc în loc și n-a rămas colțișor din pămîntul șantierului peste care să nu se fi proiectat umbra lui. Cu timpul, pe steag s-a imprimat pecetea vremii, a soarelui și a vînturilor. Dar oamenii n-au vrut să-l schimbe. „Să stea cu noi pînă la terminare! Am început cu el șantierul, cu el trebuie să-l terminăm". Și steagul acesta a rămas mai departe să-și înscrie drumul victorios, cu urcușuri și cotituri, de la brigadă la brigadă.

Inginerul care cîntase cîndva o arie melancolică fredona acum cîntece de brigadă pe care le învăța de la brigadieri în schimbul atîtor lucruri mari și importante pentru o viață tînără pe care le învățau de la el brigadierii. Măsură cu măsură, notă cu notă, el începuse deja să-l audă pe Iosif Crăciun cîntînd acolo sus pe balustradă cum că, „pămîntu-i plin de flori".

Pentru ce trăiesc oamenii

Anii primului plan cincinal au fost apa vie care a dezmorțit Hunedoara și a ridicat-o la locul ei de cinste cuvenit de atîta amar de vreme. Oamenii au trăit și s-au încordat din toate fibrele pentru acest plan, socotindu-l planul vieții lor.

Acum doi ani, brigada tînărului fierar betonist Ionescu Petre, într-o zi de vară, încheiase ultima armătură din planul cincinal. Oamenii de pe șantier s-au gîndit atunci să cinstească acest eveniment cum se cuvine și s-au adunat în spatele birourilor de pe șantier într-un miting. L-au chemat pe Ionescu Petre de sus de pe schela unei clădiri a uzinei cocsochimice și un maistru, urcînd pe niște grinzi, a început să vorbească.

De fapt, aceasta era o scurtă ședință de lucru, în care se rezolvă operativ o chestiune importantă — aceea a prețuirii omului, a imboldului, a însuflețirii generale.

I s-a dat și lui Ionescu Petre cuvîntul.

— Ce să vă spun eu tovarăși? Lucrăm repede și ne-am organizat munca în așa fel încît forțele noastre să fie folosite cum trebuie și unde trebuie. Chiar acuma ne frămîntă o chestiune de organizare mai bună a brigăzii. Pe mine vă rog să mă scuzați, dar trebuie să mă duc. Uite că cei din brigadă sînt cam nerăbdători. Vă mulțumesc și în numele lor. Zău, nu vă supărați, dar trebuie să mă duc.

Mai tîrziu, Ionescu Petre a fost decorat. Astăzi e tot în Hunedoara și construiește mai departe armături pentru beton, armături pe care, privind uzina terminată, nu le vedem dar despre care știm, că stînd acolo ascunse în ziduri, dau construcțiilor puterea de a se statornici în vreme așa cum oameni ca Ionescu Petre, trecuți prin botezul șantierelor cincinalului, sînt armături puternice ale unei generații noi, în plină creștere.

O imagine a planului cincinal al Hunedoarei? Hunedoara trebuia să crească, patria avea nevoie de o Hunedoară puternică, din care să se reverse un șuvoi mereu mai abundent de metal. Atunci, pe harta orașului s-au înscris și s-au subliniat cu creion roșu tot ce trebuia să se construiască aici. Harta aceasta, împreună cu toate frămîntările și munca de pe șantiere, împreună cu aceste construcții pe care le vedem astăzi gata și împreună cu cîntecul lui Iosif Crăciun — iată schița sumară a ceea ce a însemnat pentru Hunedoara primul plan cincinal al patriei.

În fotografii: (sus) **Prin aceste instalații trec gazele rezultate din procesul de cocsificare a cărbunelui separîndu-se în gudroane, apă amoniacală, gaze termice cu peste 4.400 de calorii etc. Din aceste produse de bază Uzina Cocso-Chimică va fabrica un mare număr de materii prime pentru industria chimică printre care: ape amoniacale concentrate, benzol, naftalină, sulf și altele.**

(Jos): **Mecanicul Bacnef Iordan conduce apăsînd pe butoane una dintre operațiile complicate pe care le execută mașina de șarjat. El a învățat să mînuiască cu pricepere această uriașă mașină în Uniunea Sovietică, la Uzina Cocso-Chimică din Stalino și se bucură acum de faptul că astăzi, datorită luptei partidului pentru industrializarea socialistă a patriei, există și în țara noastră un astfel de agregat.**

MIHAI CARANFIL

Recital de poezie

BÎRLAD (de la corespondentul nostru). Nu de mult, din inițiativa cercului literar „Alexandru Vlahuță" și a Centrului Regional de Librării și Difuzarea Cărții, a avut loc în sala noului cinematograf „23 August" din Bîrlad un recital de poezie.

Cei peste 500 de participanți au ascultat și aplaudat îndelung pe poeții Eugen Frunză, Laureat al Premiului de Stat, Vasile Iosif și pe tînărul începător Aurel Stanciu, unul dintre cei mai activi și mai talentați membri ai cercului literar „Alexandru Vlahuță", care au citit din versurile lor.

La succesul deplin al acestei acțiuni, o contribuție însemnată au adus și o seamă de artiști ai noului Teatru de Stat din orașul Bîrlad: Stela și Octavian Cozmuță, Tudor Branea și Lucia Baciu, care au recitat din lucrările cele mai bune ale poeților Marcel Breslașu, Eugen Jebeleanu și Nicolae Tăutu.

În partea a doua a programului orchestra de muzică populară de pe lîngă Sfatul popular al regiunii Bîrlad a prezentat un reușit concert de muzică populară romînească.

Popas la Cristuru Săcuiesc

Din munții Marghitei izvorăște rîul Nico. Un rîuleț care este desenat pe harta regiunii ca un fir de ață, iar pe multe hărți nu figurează de loc. În folclorul cristurenilor însă, rîul Nico e bine cunoscut, cîntat cu drag și azi de bătrîni ca și de tineri...

„Frumoasă e valea rîului Nico.
Buni și ospitalieri sînt locuitorii de pe malurile lui".

Comuna Cristuru Săcuiesc din Regiunea Autonomă Maghiară este așezată între rîul Nico și Tîrnava Mare. Încă de la gară ne întîmpină specificul comunei: ospitalitatea.

— Veniți de departe se vede treaba, că nu prea știți încotro s-o apucați — ne spune o femeie cu doi desagi pe umeri și cu capul acoperit de un șal, de nu i se văd decît ochii.

Bucuroși de ajutorul oferit, începem să discutăm. Aflînd că ne interesează viața din Cristur, femeia ne-a îndemnat:

— Apoi pentru treaba asta e musai să vorbești cu tovarășul Ștefan Molnar, directorul muzeului nostru. Și zîmbind satisfăcută își văzu de drumul ei.

MUZEUL COMUNEI

Strada principală pe care se găsesc înșirate ca mărgelele magazinele și instituțiile din comună e lată și cu salcîmi pe ambele părți, ca un adevărat bulevard. Am ajuns în fața muzeului comunei. Urcăm cîteva trepte și intrăm în birou să întrebăm de tovarășul Ștefan Molnar. Ne întîmpină zîmbind un bătrîn cu părul alb, dar încă în putere.

— Tovarășul Molnar e la Școala pedagogică acum, unde are ore, dar vă pot lămuri și eu. Bătrînul era Ludovic Nagy, fost profesor de desen și educație fizică timp de 44 de ani la liceul comunei. Acum, după ce a ieșit la pensie, lucrează la muzeu.

Am stat mult timp de vorbă cu bătrînul dascăl. Dragostea pentru obiectele de artă a intrat de mult în sîngele cristurenilor. În cei 44 de ani, cît a fost profesor, Ludovic Nagy a colecționat ce a găsit mai de preț în arta populară a regiunii și a îndemnat și pe elevii săi să facă la fel.

— Dar muzeul din Cristur a început să-și trăiască viața abia din 1946, ne povestește Ludovic Nagy. Obiectele erau destul de puține atunci, iar muzeul avea numai un caracter etnografic. Continuînd să strîngem obiecte, locul a devenit neîncăpător. Sfatul popular ne-a pus la dispoziție o clădire — o fostă prăvălie cu mai multe camere. Meseriașii din comună s-au oferit să construiască mobilierul și să repare clădirea. Elevii Școlii de 10 ani, ai Școlii pedagogice, cum aveau o oră liberă dădeau fuga la muzeu să ajute meșterii. Dat fiind posibilitățile pe care le-am căpătat acum, în urma măririi clădirii, s-a lărgit și caracterul muzeului, astfel că azi avem trei sectoare: orînduirea primitivă, orînduirea sclavagistă și orînduirea feudală.

Despre muzeu am stat de vorbă nu numai cu Ludovic Nagy și Ștefan Molnar, dar și cu Ștefan Torday, Valentin Ambrus, Francisc Wass, Arpat Vlacel, elevi care au luat parte efectivă, prin muncă voluntară, atît la procurarea obiectelor cît și la refacerea clădirii muzeului.

— Ca să ne completăm colecția, făceam echipe culturale și colindam satele din împrejurimi unde, după programul artistic, discutam cu țăranii muncitori și selecționam obiecte vechi, obiecte de artă populară — povestește Ștefan Torday.

Și așa, cîteva monede din timpul ocupației romanilor, cîteva cioburi dintr-o oală de lut, o piatră cu inscripție sau rămășițe ale unui plug de lemn, s-au adunat în muzeu peste 2.800 obiecte.

Ca să viziteze muzeul vin în timpul liber un număr mare de oameni din comunele cele mai îndepărtate.

— Ar fi bine să mergem acum la biblioteca documentară — mi-a spus tovarășul Ludovic Nagy, cînd am plecat de la muzeu.

ȘCOALA

Am pornit-o de-a lungul bulevardului, către Școala de 10 ani care este la celălalt capăt al comunei și în clădirea căreia se află biblioteca documentară.

Casele comunei par mici, strivite sub greutatea acoperișurilor înalte și ascuțite. Cîte o poartă veche sculptată în lemn îți amintește de vremea îndelungată ce a trecut peste această comună care dăinuie încă din secolul al XII-lea, cînd se numea Sancta Crux și era în proprietatea ordinului templierilor. La biserica romano-catolică din Cristur dăinuie pînă azi un clopot ce poartă pe el inscripția anului 1230.

În ultimii ani mare parte din cristureni și-au clădit case noi încăpătoare, care dau comunei aspectul unui orășel mic.

— Aici este Școala pedagogică cu limba de predare maghiară, ne lămurește tovarășul Nagy, arătîndu-ne o clădire cu trei etaje, înconjurată de o curte mare cu brazi. Are 207 elevi, dintre care mulți au bursă de categoria I. În spatele școlii, elevii au un teren de fotbal, altul de volei și handbal. În curte s-a amenajat o grădină botanică în care există o serie de plante rare. Multe lucruri frumoase ne-a povestit pe drum bătrînul dascăl.

— Vedeți casa asta cu aspect de castel? — A fost a unui grof. Azi funcționează aci Spitalul T.B.C. Peste drum e căminul cultural, mai la deal e Școala zootehnică. Vorba sa era vie, grăbită, plină de mîndria caldă a omului care-și privește comuna cu ochiul unui gospodar grijuliu.

— Clădirea aceea mare, care se vede pe partea stîngă a străzii, e Școala de 10 ani — fostul liceu al comunei. Aici învață 548 de elevi dintre care 200 sînt interni. Să intrăm în biblioteca documentară. Ea are azi peste 20.000 de volume. Dintre acestea 300 de cărți sînt volume „hungarice (primele tipărituri în limba maghiară). În această bibliotecă se păstrează și o bogată colecție de manuscrise precum și două exemplare de codici din secolele al XVII-lea și al XVIII-lea, care conțin cîntece originale din perioada răscoalei „kurkuzilor". De asemenea, există o carte din 1575 legată în piele cu desen în relief și cu o închizătoare de metal.

— Dar această placă de lemn cu litere lipite pe ea, ce este? întrebăm noi.

— E vestita „Plaga", spaima școlarilor de altă dată. Aceasta e din anul 1750. Elevii care nu știau lecția, ca pedeapsă trebuiau să se plimbe prin curte cu „plaga" într-o singură mînă — cîntărește jumătate kilogram și să învețe literele după ea. De multe ori căpătau cîte o „plaga" și peste cap. De aci și proverbul: „I-a băgat cu plaga învățătura în cap".

Cînd am terminat de vizitat biblioteca documentară, se înserase de-a binelea. Ludovic Nagy ne spuse puțin stînjenit.

— Dacă nu vă e cu supărare să trecem și pe la casa mea, că e aproape. E musai să-mi iau clarinetul că la ora 8 avem repetiție la orchestră.

O FILARMONICĂ DE AMATORI ȘI O FANFARĂ COMUNALĂ

Astfel am aflat de existența formației filarmonice de amatori din comună. Pe drum către căminul cultural, unde se țin repetițiile, ne-am întîlnit cu Ștefan Molnar. Terminase orele la Școala pedagogică și cu vioara sub braț, venea la repetiție. Curînd au început să sosească și alții.

— Cînd am înființat această formație, nu cîntau în ea decît 6 profesori, își amintește Ludovic Nagy, unul din fondatorii ei. Azi filarmonica noastră numără 17 persoane printre care muncitori și țărani muncitori. Ne mîndrim cu ei și mai ales cu Pall Kalman, țăran muncitor, care pe lîngă faptul că face parte din orchestra noastră, dirijează fanfara comunală formată din 35 de țărani muncitori romîni și maghiari.

Astăzi în comuna de pe malul rîului Nico, vechea tradiție culturală se continuă îmbogățindu-se din zi în zi.

★

Cîte nu se pot spune despre viața culturală din Cristuru Săcuiesc, ca și despre cea din oricare sat din patria noastră.

Sînt la Cristuru Săcuiesc patru oameni, cărora localnicii le zic „radiofoniști". Sînt din comitetul de radioficare al comunei. În acea seară cînd am vizitat comuna i-am găsit discutînd despre problemele care trebuie tratate, despre cuprinderea „geografică" a comunei, despre emisiunea de satiră și umor, despre programele muzicale, despre susținerea tuturor acțiunilor pornite de sfatul popular. Comuna are o stație de radioficare înzestrată cu aparataj modern, perfecționat, sosit din Uniunea Sovietică. În afară de programele transmise de posturile centrale de radio, oamenii apreciază mult emisiunile locale care oglindesc viața „în clocot" a comunei. De mare popularitate se bucură în comună și cinematograful. Locuitorii din Cristuru Săcuiesc nici nu-și pot închipui să trăiască astăzi fără cinematograf.

Muzeul, școala, filarmonica, stația de radioamplificare, biblioteca și cinematograful sînt numai cîteva dintre realizările de care se bucură azi din plin țăranii muncitori romîni și maghiari, din Cristuru Săcuiesc. În aceeași măsură ei se bucură și de celelalte realizări înfăptuite în anii puterii populare: numeroase magazine, librăria, centrul de difuzare a presei etc. Toate acestea fac ca traiul cristurenilor să fie mai vesel, mai plăcut, mai plin de fericire.

S. IONESCU

INFORMAȚII

Joi dimineața, conducerea Ansamblului artistic al tineretului coreean, formată din Kim Hon Ghi, locțiitor al ministrului Culturii și Propagandei din R.P.D. Coreeană, conducătorul Ansamblului, Ței Mun Ghi, directorul Teatrului de Stat de Artă din Phenian, conducătorul adjunct al Ansamblului, artistul emerit al R.P.D. Coreene Kim Ghi Dok și președintele Filarmonicii de Stat din Phenian, dirijorul Ansamblului, Diu En Seb, regizor principal al Teatrului de Stat de Artă din Phenian și regizor al Ansamblului au făcut o vizită la Ministerul Culturii.

Oaspeții coreeni au fost primiți de tov. Ion Pas, prim locțiitor al ministrului Culturii.

★

Joi dimineața au părăsit Capitala acad. Ștefan Vencov, membru al Comitetului național pentru apărarea păcii din R.P.R. și Sanda Rangheț, secretară a Comitetului național pentru apărarea păcii din R.P.R., care vor participa la invitația Consiliului german al păcii din R. D. Germană, la manifestările organizate în R.D. Germană între 1 și 11 septembrie cu prilejul zilelor păcii.

★

La 31 august a părăsit Capitala delegația matematicienilor din țara noastră care va participa la lucrările Congresului matematicienilor cehoslovaci ale cărui lucrări au început la 1 septembrie la Praga.

Delegația este alcătuită din: acad. Gr. Moisil, conducătorul delegației, acad. Miron Nicolescu, acad. Gh. Vrînceanu, prof. univ. Gh. Călugăreanu, prof. univ. N. Teodorescu, membri corespondenți ai Academiei R.P.R., prof. univ. N. Ganea și M. Benado, cercetători științifici.

★

Joi dimineața a sosit în Capitală ministrul Comunicațiilor și al Poștelor din R. P. Ungară, Lajos Bebrits, însoțit de György Csanàdi, director general al Căilor Ferate și Sandor Vermessy, director în Direcția Generală a Căilor Ferate, care fac o vizită oficială în țara noastră.

La sosire, în gara Băneasa, oaspeții au fost întîmpinați de tovarășii: I. Diaconescu, ministrul Căilor Ferate, Al. Samoilenco, locțiitor al ministrului, I. Bănuță, director general în minister, precum și numeroși funcționari superiori din Ministerul Căilor Ferate.

A fost de față L. Pataki, ambasadorul R. P. Ungare la București.

(Agerpres)

10 ani de la proclamarea independenţei R. D. Vietnam

Vietnamul eliberat, renaşte

Ţările din Asia de sud-est, situate de ambele părţi ale ecuatorului — Tailanda, Vietnamul, Laosul — sînt denumite „Asia musonilor". Musonii — vînturi puternice a căror direcţie se schimbă de două ori pe an — aduc, fie sezonul secetos, fie ploile tropicale torenţiale. Musonii determină, clima, timpul. Există însă o forţă de mii de ori mai uriaşă, care poate clădi fericirea, viaţa îmbelşugată pentru totdeauna: poporul, eliberat de cătuşele exploatării. Un asemenea popor eliberat este şi cel vietnamez care sărbătoreşte astăzi 10 ani de la proclamarea independenţei Republicii Democrate Vietnam.

Ce aminteşte poporului vietnamez ziua de 2 septembrie 1945? Pentru prima oară după zeci şi zeci de ani, poporul vietnamez şi-a creat un stat liber, democratic, în fruntea căruia se aflau reprezentanţii poporului.

Bogăţiile nenumărate ale solului şi subsolului Vietnamului au atras poftele nesăţioase ale imperialiştilor străini. În secolul XIX şi-au făcut apariţia pe aceste meleaguri colonialiştii francezi. În decursul celor 80 de ani de dominaţie colonială, poporul Vietnamului a fost exploatat crunt. Trei sferturi din pămîntul lucrat se afla în mîinile colonizatorilor francezi, ale bisericii şi ale moşierilor; numai o pătrime rămînea ţărănimii, care forma 95 la sută din populaţie. În urma ruinării în masă a ţărănimii şi a decăderii agriculturii, ţara era des bîntuită de foamete. Situaţia muncitorilor din industrie era grea, ziua de lucru se lungea la nesfîrşit.

Colonizatorii francezi ţineau poporul în ignoranţă. Peste 90 la sută din populaţie era analfabetă. Înainte de război, o şcoală revenea unui număr de 3243 de copii, în timp ce o închisoare revenea unui număr de o mie de locuitori. Autorităţile franceze cheltuiau de 45 de ori mai mulţi piaştri pentru opium decît pentru şcoli şi biblioteci.

Educaţia în şcoli se făcea cu scopul de a ucide sentimentul patriotic al tinerilor, dragostea pentru poporul şi patria lor. Manualele şcolare de istorie începeau cu cuvintele „Strămoşii noştri, Galii..."

În 1940 ţara a fost invadată de trupele japoneze. Poporul a îndurat atunci un jug dublu, dar el nu s-a lăsat îngenuncheat. Poporul vietnamez s-a răsculat. La 2 septembrie 1945 pe teritoriul eliberat de sub ocupaţia colonialiştilor a fost proclamată Republica Democrată, care a căpătat vechiul nume al statului annamiţilor — Vietnam.

Colonialiştii francezi, sub presiunea oamenilor muncii din Franţa, sub presiunea realităţii au fost nevoiţi să recunoască atunci, pentru puţină vreme, R. D. Vietnam. Numai după cîteva săptămîni însă, teritoriul Republicii a fost invadat de trupele imperialiştilor francezi, pentru a instaura din nou un regim colonial. Poporul vietnamez s-a ridicat la luptă. Hotărîrea poporului de a apăra republica sa democratică şi independentă a dat naştere unui eroism de masă în lupta cu ocupanţii.

În anul 1954 la Conferinţa de la Geneva a miniştrilor Afacerilor Externe al U.R.S.S., S.U.A., Angliei, Franţei şi R. P. Chineze, forţele păcii au obţinut o mare victorie: s-au încheiat acordurile cu privire la încetarea ostilităţilor în Indochina. Aceasta a constituit în fapt, o recunoaştere a luptei curajoase de eliberare dusă de eroicul popor vietnamez.

În anii puterii populare, forţele creatoare ale poporului din R.D. Vietnam au dus la dezvoltarea economică şi culturală a ţării. La sfîrşitul anului 1954, în R. D. Vietnam se producea cu 50 la sută mai mult cărbune, cu 154 la sută mai mult plumb, cu 159 la sută mai mult cositor decît în anul 1951. În multe ramuri ale economiei naţionale ca, de pildă, cea alimentară sau textilă, productivitatea muncii a crescut, din 1949 pînă în 1954 cu 100 la sută. În anii puterii populare, întrecerea patriotică a luat un mare avînt.

Schimbări profunde s-au petrecut şi în viaţa ţăranilor din R. D. Vietnam. 420 de mii de ţărani au primit 250 de mii de hectare de pămînt arabil. În o seamă de regiuni recoltele de orez sînt în creştere. În anii puterii populare, învăţămîntul progresează, cu toate că a trebuit să înceapă „pe un loc gol".

Tineretul vietnamez, condus de Uniunea Tineretului Muncitor, desfăşoară o activitate însufleţită, închinată construcţiei. În prezent, peste 50 de mii de tineri şi tinere muncesc în brigăzile de construcţie a liniilor ferate, la marile baraje hidraulice agricole şi la refacerea rapidă a economiei naţionale. Tineretul vietnamez traduce în viaţă cuvintele preşedintelui Ho Şi Min: „Tineretul trebuie să iubească poporul, patria, munca, ştiinţa şi onoarea".

Opinia publică mondială urmăreşte cu simpatie eforturile poporului din R. D. Vietnam în munca de construcţie paşnică. Ea urmăreşte cu atît mai mult evenimentele din această parte a lumii cu cît se apropie termenul fixat de acordurile Conferinţei de la Geneva pentru alegeri în vederea unificării ţării.

Atît paragraful 7 din Declaraţia finală a Conferinţei de la Geneva, din 1954, cît şi articolul 14, paragraful c, din „Acordul cu privire la încetarea operaţiunilor militare în Vietnam", arată clar că autorităţile reprezentative din cele două zone sînt obligate să se consulte în privinţa ţinerii alegerilor generale. Organizarea alegerilor generale trebuie să aibă loc în iulie 1956.

Cu sprijinul activ al unor cercuri agresive din occident, guvernul de paie de la Saigon a declarat că respinge încă începerea consultărilor cu guvernul R. D. Vietnam, în vederea organizării alegerilor generale. Acest refuz constituie o încălcare flagrantă a acordurilor de la Geneva din 1954. Guvernul sud-vietnamez, caută să se eschiveze de la răspunderile ce-i revin conform acordurilor de la Geneva.

În acest timp, Ngo Dinh Diem, instituie în Vietnamul de sud un regim dictatorial. Ziarul „Delhi Times", arată în articolul publicat sub titlul „S.U.A. intenţionează să torpileze acordul de la Geneva" că „Ngo Dinh Diem a luat măsuri pentru a înăbuşi organizaţiile şi grupările opoziţioniste din ţară". Cercuri interesate în înrăutăţirea situaţiei din Asia de sud est, în înveninarea atmosferei internaţionale fac tot ce le stă în putinţă pentru amînarea alegerilor stabilite prin acordurile de la Geneva. Ele mizează în planurile lor agresive pe includerea Vietnamului de sud, a Laosului şi a Cambodgiei în tratatul S.E.A.T.O. ale cărui ţeluri sînt bine cunoscute popoarelor.

Guvernul R.D. Vietnam a luptat şi luptă neobosit pentru organizarea conferinţei consultative care să pregătească alegerile libere şi unificarea ţării. Chiar în urmă cu cîteva zile, preşedintele R.D. Vietnam a subliniat, răspunzînd la întrebarea pusă de corespondentul din Hanoi al agenţiei „France Presse": „Poziţia noastră a fost şi rămîne neschimbată: respectarea riguroasă a acordurilor de la Geneva, ţinerea unei conferinţe consultative între reprezentanţii autorităţilor din Vietnamul de sud şi ai guvernului nostru pentru pregătirea alegerilor generale libere în scopul unificării paşnice a ţării noastre".

Realizarea acestor ţeluri înalte, izvorîte din dorinţa fierbinte a poporului vietnamez, — prosperitatea Republicii Democrate Vietnam şi noi succese în dezvoltarea economiei sale naţionale — iată ce urează poporul şi tineretul nostru, poporului şi tineretului vietnamez, cu prilejul împlinirii a 10 ani de la constituirea Republicii Democrate Vietnam.

Incheierea lucrărilor Consiliului U. I. S.

SOFIA 1 (Agerpres). — A.T.B. transmite: La 31 august, s-au încheiat la Sofia lucrările celei de-a 10-a sesiuni a Consiliului Internaţional al Studenţilor. La şedinţa de închidere a sesiunii au fost adoptate recomandările comisiilor în problemele: cu privire la activitatea şi sarcinile studenţilor din ţările coloniale şi dependente, la problemele economice şi academice ale studenţilor, la colaborarea culturală şi altele.

În rezoluţia cu privire la primul punct de pe ordinea de zi „mişcarea studenţească internaţională şi sarcinile U.I.S.", sesiunea a aprobat programul şi linia generală a U.I.S., care corespunde intereselor studenţimii şi constituie o bază reală pentru lărgirea colaborării internaţionale şi a prieteniei dintre studenţii din lumea întreagă.

Sesiunea a hotărît să convoace în 1956 cel de al 4-lea Congres mondial al studenţilor, însărcinînd Comitetul executiv să stabilească locul şi data congresului şi să elaboreze programul acestuia.

A fost ales noul comitet executiv al Uniunii Internaţionale a Studenţilor, din care fac parte: Jiry Pelikan (Cehoslovacia), — preşedinte, un reprezentant al R. P. Chineze, căruia i s-a rezervat funcţia de secretar general, Jorge Arellano (Ecuador), Narsing Rao (India), Tanaka (Japonia), Raisa Ablova (U.R.S.S.) — vicepreşedinţi. Au fost aleşi de asemenea secretarii şi membrii Comitetului executiv.

Sesiunea a ascultat de asemenea raportul Comitetului executiv al U.I.S. cu privire la admiterea de noi membri. Au fost admise ca membre cu drepturi depline ale Uniunii Internaţionale a Studenţilor: Uniunea studenţilor din Camerun aflaţi în Franţa şi Uniunea Studenţilor din Guyana aflaţi în Franţa. Ca membri asociaţi au fost admise: Uniunea naţională a studenţilor din Islanda, Uniunile studenţilor din Uganda, Kenya, Rodezia de Nord, Zanzibar, Tanganika şi Uniunea Naţională a studenţilor din Tunisia. Uniunea naţională a studenţilor din Finlanda şi-a exprimat de asemenea dorinţa de a deveni membru asociat.

S-a hotărît ca în 1956 să fie convocate: în Ungaria — o conferinţă a studenţilor în arhitectură, în U.R.S.S. şi în India — un seminar studenţesc internaţional de medicină, în Bulgaria — un seminar pentru ştiinţele economice.

Sesiunea a recomandat Uniunii Internaţionale a Studenţilor să continuie organizarea de tabere studenţeşti internaţionale şi să organizeze în martie 1956 Jocurile mondiale universitare de iarnă. S-a hotărît de asemenea să se organizeze în Islanda cel de al 4-lea campionat mondial studenţesc de şah.

Continuă ciocnirile între Egipt şi Israel

CAIRO 1 (Agerpres). — După cum a anunţat postul de radio Cairo „pe frontul Gaza" continuă ciocnirile între Israel şi Egipt.

Postul de radio Cairo a anunţat de asemenea că în seara zilei de 31 august Cabinetul de miniştri egiptean a discutat chestiunea recentelor incidente din regiunea Gaza.

Starea sănătăţii lui A. Zapotocky

PRAGA 1 (Agerpres). — Ceteka transmite comunicatul cu privire la starea sănătăţii preşedintelui Republicii Cehoslovace, Antonin Zapotocky, dat publicităţii la 1 septembrie, ora 9 dimineaţa (ora locală).

Preşedintele Antonin Zapotocky a petrecut o noapte liniştită. Starea generală a sănătăţii continuă să rămînă satisfăcătoare. Continuă îmbunătăţirea activităţii cardiace. Dimineaţa temperatura a fost de 37,1 grade. Tratamentul a fost completat cu antibiotice.

Comunicatul comun cu privire la tratativele economice sovieto-iugoslave

MOSCOVA 1 (Agerpres). — TASS transmite Comunicatul comun cu privire la tratativele economice sovieto-iugoslave:

În perioada 23 august—1 septembrie a.c. s-au purtat la Moscova tratative între delegaţia economică a guvernului Republicii Populare Federative Iugoslavia, condusă de Svetozar Vukmanovici — Tempo, vicepreşedinte al Vecei Federative Executive a Republicii Populare Federative Iugoslavia şi delegaţia economică a guvernului Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste în frunte cu A. I. Mikoian, prim vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri al Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste.

În cursul tratativelor au fost examinate problemele schimbului de mărfuri şi colaborării economice, precum şi perspectivele colaborării pe o perioadă îndelungată între Republica Populară Federativă Iugoslavia şi Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste.

Călăuziţi de dorinţa de a lărgi legăturile economice dintre cele două ţări, pentru care există posibilităţi şi interes reciproc, cele două delegaţii au căzut de acord să dezvolte mai departe colaborarea economică, avînd în vedere că acest lucru constituie totodată o contribuţie la cauza întăririi colaborării economice internaţionale.

În cursul tratativelor au fost examinate probleme legate de schimbul de mărfuri, de încheierea unui acord pe termen lung cu privire la livrările de mărfuri, care prezintă mare importanţă pentru cele două ţări, precum şi probleme financiare şi de credit.

Tratativele au fost duse în spiritul înţelegerii reciproce şi a năzuinţii ca colaborarea economică să corespundă intereselor economice ale celor două ţări.

S-a realizat o înţelegere, în baza căreia valoarea globală a schimbului de mărfuri va fi în decursul viitorilor trei ani la nivelul de 70 milioane de dolari anual, urmînd ca cele două părţi să întreprindă măsuri pentru sporirea lui în anii următori. S-a stabilit că în ianuarie 1956 va fi semnat un protocol corespunzător cu privire la livrările reciproce de mărfuri în cadrul structurii acordului comercial în vigoare, încheiat la Moscova la 5 ianuarie a.c.

S-a realizat un acord cu privire la livrările de mărfuri pe termen lung, în care este interesată Republica Populară Federativă Iugoslavia (cărbune cocsificabil, ţiţei, bumbac şi altele) şi de mărfuri în care este interesată Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste (bauxită, cînepă, plumb, tutun şi altele).

Cele două delegaţii au ajuns la o înţelegere în vederea semnării în termenul cel mai scurt a unui acord cu privire la colaborarea tehnică şi schimbul de experienţă între Republica Populară Federativă Iugoslavia şi Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste care, respectîndu-se legislaţia în vigoare în cele două ţări, va reglementa colaborarea şi cooperarea între întreprinderile şi organizaţiile din cele două ţări, precum şi schimbul de experienţă şi de realizări tehnice în domeniul activităţii economice, inclusiv problemele licenţelor şi ale documentaţiei tehnice. In vederea dezvoltării unei asemenea colaborări se va institui un fond special la care cele două ţări vor contribui cu cotizaţii potrivite unui cuantum stabilit.

În ceea ce priveşte colaborarea pe termen lung, cele două delegaţii au avut un schimb de păreri şi au căzut de acord ca în cursul lunii ianuarie 1956 să încheie un acord cu privire la punerea la dispoziţia Iugoslaviei a unui credit în vederea achitării materiilor prime livrate de U.R.S.S. în sumă de 54 de milioane de dolari, cu folosirea acestui credit pe termen de trei ani, un acord cu privire la punerea la dispoziţia Iugoslaviei a unui credit într-o sumă corespunzătoare pentru achitarea lucrărilor de proiectare, a utilajului şi a unor materiale pentru construirea unei uzine de îngrăşăminte azotoase cu o capacitate de 220.000 tone anual care să fie prevăzută cu o termocentrală avînd puterea necesară, a unei uzine de superfosfaţi cu o capacitate pînă la 250.000 tone anual organizîndu-se şi producţia de acid sulfuric şi pentru reconstrucţia a trei mine, precum şi un acord cu privire la punerea la dispoziţia Iugoslaviei, de către Uniunea Sovietică a unui împrumut în valută sau în aur în sumă de 30 milioane dolari, care să fie folosit de Banca populară a R.P.F. Iugoslavia timp de 2—3 ani.

Acordurile de credit sus-menţionate vor fi încheiate prevăzîndu-se o dobîndă de 2 la sută pe an; termenul de amortizare fiind de zece ani.

În cursul tratativelor au fost discutate posibilităţile de încheiere a unor acorduri de investiţii în compensaţie în legătură cu alte întreprinderi industriale.

Cele două delegaţii au făcut de asemenea schimb de păreri asupra posibilităţii colaborării în domeniul folosirii energiei nucleare în scopuri paşnice.

Moscova, 1 septembrie 1955

Semnarea documentelor cu privire la relaţiile economice dintre U.R.S.S. şi R. P. F. Iugoslavia

MOSCOVA 1 (Agerpres). — TASS transmite: La 1 septembrie a avut loc în marele palat al Kremlinului semnarea documentelor în problemele economice, în legătură cu care s-au dus tratative la Moscova între 23 august şi 1 septembrie între delegaţia economică a guvernului Republicii Populare Federative Iugoslavia, condusă de Svetozar Vukmanovici-Tempo, vice preşedinte al Vecei Federative Executive a R.P.F. Iugoslavia şi delegaţia economică a guvernului Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste, condusă de A. I. Mikoian, prim vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri al U.R.S.S.

Din partea iugoslavă documentele au fost semnate de Svetozar Vukmanovici-Tempo, din partea sovietică — de A. I. Mikoian.

La solemnitatea semnării documentelor au participat L. M. Kaganovici, G. M. Malenkov, M. G. Pervuhin, M. Z. Saburov, M. A. Suslov, precum şi miniştri şi locţiitori de miniştri ai U.R.S.S. şi funcţionari superiori din Ministerul Afacerilor Externe şi Ministerul Comerţului Exterior.

Din partea iugoslavă la solemnitatea semnării documentelor au participat Hasan Brkici, locţiitor al secretarului de stat pentru Afacerile Externe, Nenad Popovici, consilier de stat al secretariatului de stat pentru Afaceri Externe, Vladimir Sacici, consilier al secretariatului de stat pentru Afaceri Externe precum şi alte persoane oficiale iugoslave.

Şedinţa subcomitetului O. N. U. pentru dezarmare

NEW YORK 1 (Agerpres). — TASS transmite: La 31 august a avut loc o şedinţă a subcomitetului comisiei O.N.U. pentru dezarmare, prezidată de Stassen, reprezentantul S.U.A.

După încheierea şedinţei subcomitetului Stassen a declarat reprezentanţilor presei că după toate probabilităţile propunerea preşedintelui Eisenhower prezentată spre examinare subcomitetului se va discuta în fond în cursul săptămînii viitoare. Stassen a declarat de asemenea că după părerea lui subcomitetul întreprinde „eforturi constructive".

Cultură fizică şi sport

„Cursa Victoriei"

Cea de a 4-a etapă a competiţiei ciclista „Cursa Victoriei", disputată contracronometrului pe şoseaua Bucureşti-Urziceni s-a terminat cu victoria lui C. Dumitrescu (C.C.A.) care a parcurs 80 km. în 2h 06'03". Din nou Dumitrescu a demonstrat că rămîne specialistul nr. 1 al curselor contratimp, anunţîndu-se ca un adversar periculos pentru purtătorul tricoului galben I. Constantinescu care a pierdut 4'08". O comportare surprinzător de bună a avut tînărul A. Şelaru (Dinamo), clasat pe locul doi în 2h 10'03". Locul trei a fost ocupat de I. Vasile (C.C.A.) 2h 10'08", iar locul patru de I. Constantinescu 2h 10'11".

În clasamentul general individual continuă să conducă I. Constantinescu (C.C.A.) cu 12h 56'03" urmat de C. Dumitrescu — 13h 00'48", I. Vasile (C.C.A.) acelaşi timp Gh. Şerban (C.C.A.) — 13h 00'49" şi D. Ţupa (C.C.A.) — 13h 01'19".

Astăzi este zi de odihnă iar mîine se dispută etapa a 5-a Bucureşti-Oraşul Stalin (163 km.). Competiţia se încheie duminică odată cu desfăşurarea ultimei etape Oraşul Stalin—Bucureşti (170 km).

Presa străină despre succesele canotorilor romîni

PARIS 1 (Agerpres). — Presa sportivă din Franţa şi Italia acordă o înaltă preţuire echipajului de 4 fără cîrmaci al R.P.R. care a cîştigat titlul de campion al Europei la Gand.

Trimisul ziarului francez „L'Equipe" scrie în reportajul său: „Proba de 4 fără cîrmaci a fost apanajul unei echipe romîne care după spusele multor tehnicieni are cea mai frumoasă lovitură de vîslă dintre toate echipele participante.

Se ştie că efortul Romîniei în domeniul canotajului continuă de mai mulţi ani, acum el începe să-şi dea roadele".

Pe scurt

Sîmbătă după amiază şi duminică dimineaţă pe stadionul Republicii din Capitală vor avea loc întrecerile finale ale spartachiadei sindicale de atletism pe anul 1955. La startul diferitelor probe vor fi prezenţi peste 400 de atleţi şi atlete reprezentînd asociaţiile sportive sindicale din ţara noastră.

Amatorii atletismului vor avea prilejul să urmărească în întrecere numeroşi atleţi cunoscuţi printre care Dumitru Constantin, A. Palade Ursu, Dinu Cristea, I. Knaler, Gh. Stănel, Radu Ioniţă, Vasile Teodosiu, C. Barta, Melania Velicu, Maria Domocoş, Valeria Tălmăceanu şi alţii.

★

În zilele de 17 şi 18 septembrie, stadionul Flacăra din Ploeşti va găzdui întîlnirea internaţională de atletism dintre echipele selecţionate de juniori ale R.P.R. şi U.R.S.S. Evoluţia tinerilor atleţi sovietici ale căror performanţe sînt de mare valoare stîrneşte un viu interes în rîndul amatorilor acestei discipline sportive. Lotul atleţilor sovietici este aşteptat să sosească în Capitală la 15 septembrie. În rîndurile atleţilor sovietici se numără recordmanii Berhin, Rosenfeld şi Turova.

Primul spectacol prezentat de Ansamblul artistic al tineretului coreean

Pe scena Teatrului de vară din Parcul de cultură şi odihnă „I. V. Stalin" a avut loc joi seara primul spectacol prezentat în Capitală de Ansamblul artistic al tineretului coreean.

La spectacol au asistat reprezentanţi ai Institutului romîn pentru relaţiile culturale cu străinătatea, ai vieţii artistice şi culturale, şi un numeros public.

Au asistat membrii Ambasadei R.P.D. Coreene la Bucureşti în frunte cu ambasadorul Den Em.

Solii artei coreene, care vizitează pentru prima oară ţara noastră la invitaţia I.R.R.C.S. au participat la Festivalul Mondial al Tineretului de la Varşovia, unde au obţinut succese deosebite. Mulţi dintre soliştii Ansamblului artistic al tineretului coreean au fost distinşi cu diferite premii — printre care baritonul Ten U-Bon, dansatoarea Hen Den-Suk şi alţii.

Mari succese au obţinut tinerii artişti coreeni, în recentul turneu pe care l-au făcut în R. Cehoslovacă.

La primul spectacol prezentat în ţara noastră Ansamblul artistic al tineretului coreean, a interpretat un variat program format din piese corale cu acompaniament de orchestră, dansuri, lucrări vocale şi instrumentale.

La începutul programului a fost executată cantata „Cîntecul păcii", muzica de Mun Gen-Ok şi textul de Hon Sun-Cer. Publicul a aplaudat cu căldură această piesă, imn al celui mai nobil ţel al omenirii — pacea.

De un deosebit succes s-au bucurat şi celelalte lucrări corale, piese pentru cor de femei sau cor bărbătesc, cîntece populare coreene.

Spectacolul s-a bucurat de un mare succes. Publicul bucureştean a făcut o caldă manifestare de simpatie solilor artei coreene.

(Agerpres)

Spectacolele de azi

CINEMATOGRAFE: ORIZONTURI FĂRĂ SFÎRŞIT — Republica, Elena Pavel, Tineretului, Gh. Doja; TAUNUL — Patria, Bucureşti, 23 August, Libertăţii; TINEREŢE ZBUCIUMATĂ — N. Bălcescu; PUTEREA DRAGOSTEI — Arta; SUFLETE ÎMPIETRITE — Magheru, I. C. Frimu, Filimon Sîrbu, Înfrăţirea între popoare; FETIŢA DE ZĂPADĂ, MAEŞTRII PATINAJULUI — Maxim Gorki; ACTUALITATEA ÎN IMAGINI, MUZEUL DE STAT RUS, RESPECTAŢI REGULILE DE PROTECŢIA MUNCII, ŞTIINŢA ŞI TEHNICA Nr. 55/1954, MARINICĂ — Timpuri Noi; INAMICUL PUBLIC Nr. 1 — Victoria, C. David; ALTURA — Lumina, Rahova; LILIOMFI — Central, 8 Martie, Al. Sahia; MÎNĂSTIREA DIN PARMA—Al. Popov, Volga; DRACUL DIN DEALUL MORII — Cultural; O SĂRUTARE FURATĂ — Vasile Roaită; CEI 5 DIN STR. BARSKA — Carpaţi; AVENTURILE LUI PICKWICK — Unirea; CAPETE DE CÎINI — Flacăra; BRUTARUL DIN VALORGUE — T. Vladimirescu; DUBLA LOVITURĂ — Munca; A FOST ODATĂ UN ÎMPĂRAT — Mioriţa; SALARIUL GROAZEI — Moşilor; DRAGOSTEA UNEI FEMEI — Donca Simo; FANFAN LA TULIPE — Ilie Pintilie; MANDY — Popular; FRIDOLIN — M. Eminescu; DRAGOSTE DE VARĂ — 1 Mai; IVAN CEL GROAZNIC — 8 Mai; POVESTEA MICULUI COCOŞAT — Gh. Coşbuc; FRUMUSEŢEA DIAVOLULUI — Olga Bancic; MOŞTENIRE INSIGNIFIANTĂ — Aurel Vlaicu; 2×2=CÎTEODATĂ 5 — Bolesław Bierut.

TREI TABLOURI în Paris

— NOTE DE DRUM (II) —

DIN ÎNALŢIMILE EIFFEL-ULUI

Printre uleiuri: Turnul Eiffel. Artistul a prins una din particularităţile sale: minunata arcuire elastică a metalului, broderia metalică a acestui monument al muncii, rezultat al unei măiastre îmbinări a artei cu ştiinţa...

Pe cerul parizian albastru, aproape fără nori, se înalţă imens turnul de trei sute de metri... Ceva tulbură totuşi imaginea pe care ne-o dă tabloul. Ce anume? Da, desigur aceasta: vrînd să-i dea lucrării avîntul turnului pornit ca o săgeată în spre înălţimi, artistul şi-a ridicat privirile spre înălţimile acestuia, proiectîndu-le pe cerul oraşului. În acest fel însă puternicii piloni pe care se înalţă turnul au rămas în afara tabloului. Da, tocmai aceasta slăbeşte forţa sugestivă a tabloului. Căci înălţimile Eiffel-ului, avîntul lor, nu pot fi înţelese fără robusteţea şi scrîşnetul pilonilor săi.

Răcoarea dimineţii purta în toate ungherele mirosul castanilor în floare. Străbăteam oraşul cu curiozitatea străinului. Străzile pariziene răsuflau grăbit: bicicletele alergau, cărucioarele celor mici se aliniau în parcuri, primii vizitatori străini descindeau din maşinile luxoase, se simţea parcă trepidaţia metroului supraîncărcat circulînd în vinele Parisului şi zvîrlind miile de oameni spre locurile de trudă.

Din spatele cornişei unei clădiri — ne-a apărut dintr-odată partea superioară a turnului Eiffel. Am pornit mai departe, cu nerăbdarea descoperirii unui lucru deacum bine cunoscut, puţin intrigaţi de lipsa măreţiei sale. Am mai străbătut cîteva străzi şi iată-ne pe Cîmpul lui Marte — largul parc ce se întinde la poalele Eiffel-ului. De aci însă, de lîngă pilonii puternici, ridicîndu-ne treptat, tot mai mult, privirile de-a lungul barelor metalice fără număr, prinşi de iureşul înălţimii — am dobîndit doritul sentiment al măreţiei acestei opere umane a secolului al XIX-lea ridicată pentru a vesti puterea omului şi a-l însufleţi spre înălţimi.

Ne-am apropiat de piloni: zidiţi în granit cenuşiu fiecare din cei patru este mare cît o casă cu un cat: înlăuntrul încăperii, prăvălii cu amintiri şi îngheţată; şi mai înăuntru pătrund osaturile metalice prinse în bile ale acestui colos care înfruntînd vîntul, cu miile sale de tone, se înclină tot timpul cu cîţiva zeci de centimetri. Iar aci, în miezul cald, neluminat al pilonului, alături de sălile în care funcţionează maşinile lifturilor turnului, se aude scrîşnetul acestor seculare înclinări ale turnului care poartă mii şi mii de oameni, zi de zi. Cum poţi oare picta terasele superioare ale turnului uitînd de pilonii săi?

Ne găsim în faţa casei de bilete. Mergem cu liftul? Nu, nu! Munca trebuie cinstită prin muncă, efortul prin efort. Pornim deci pe jos de-a lungul sutelor şi sutelor de trepte dobîndind cu fiecare un nou orizont deasupra oraşului.

Suim... Suim...

În cîte un răgaz ni se povesteşte: construcţia turnului a început în 1877 şi s-a terminat în 1880. El cîntăreşte 7 milioane de kilograme; este alcătuit din 12.000 piese metalice...

Suim... suim neîncetat.

Iată-ne ajunşi pe prima terasă — sîntem la 60 m. înălţime — orizontul s-a lărgit mult: se văd bulevardele, marile clădiri ale centrului, podurile, Sena. Maşinile par jucării — oamenii mi-aduc aminte de soldaţii de plumb ai copilăriei. Se naşte un sentiment deosebit — al planurilor vaste pe care obişnuit ţi-l dă sborul în avion.

Suim... suim mai departe. Ne prinde oboseala. Ne oprim, respirăm adînc şi pornim mai sus. Iată-ne pe terasa a doua — peste o sută de metri înălţime. Ne rezemăm de balustradă şi privim.

Însoţitorul ne relatează cu acelaşi glas două fapte aparent fără legătură:

— Ştiţi — în rîndurile muncitorilor turnului Eiffel sînt cîţiva vopsitori în ulei care apără metalul de rugina vremii. La începutul fiecărui an ei încep vopsitul primelor bare metalice ce se sprijină pe piloni şi atunci cînd ajung să vopsească barele celor mai mari înălţimi înseamnă că anul s-a sfîrşit şi ei trebuie să reînceapă munca.

Şi după cîteva clipe un alt fapt:

— De aci, de pe terasa a doua adeseori se aruncă oamenii în jos. Nu, nu din ameţeală şi nici datorită vreunui accident de muncă. Nu, ei se sinucid.

Două fapte...

De pe terasa a doua urcăm cu liftul pînă la cea de a treia aflată la o înălţime de peste 270 de metri. Bate un vînt puternic. Departe se zăresc pădurile înconjurătoare: Bois de Boulogne, Bois de Vincenne, — pe înălţimile Montmartre bazilica Sacré Coeur. În jos — harta Parisului în plină mişcare, deoparte şi de alta a Senei.

Sîntem cuprinşi toţi de farmecul înălţimii ameţitoare. Într-adevăr orizonturile largi, străzile, clădirile monumentale care, de la înălţimea la care ne aflăm, ascund oamenii şi frămîntările lor — toate ne fac să uităm — asemeni pictorului — de pilonii turnului, de scrîşnetul lor...

Ne apropiem de ochianele puternice aşezate pe terasa a treia. Privim prin oculare şi iată-ne din nou pe străzile Parisului. Marele contrast între înălţimile poleite de soare ale turnului Eiffel şi pilonii săi scrîşnind sub povară — îl revedem multiplicat pe străzile Parisului, în spatele monumentelor...

Iată trei imagini contrastante din înălţimile turnului Eiffel:

Palatul Chaillot. — De la temeliile turnului Eiffel se îndreaptă larg podul Jena aruncînd deasupra Senei asfaltul autostradei. La capătul podului se află grădinile Trocadero îmbrăţişate din înălţimi de aripile largi ale Palatului Chaillot. În locul acesta, se afla Palatul Trocadero construit cu prilejul expoziţiei Internaţionale din 1878 mărturisind că el a slujit cauzei cunoaşterii între popoare şi prin statuile Europei, Asiei, Africii şi Americilor ce-l străjuiau. Expoziţia din 1937 — aceea la care Vera Muhina înălţase deasupra pavilionului sovietic grupul sculptural de neuitat al muncitorului şi colhoznicei — a cunoscut pe locurile bătrînului Trocadero noul palat francez Chaillot. Acum cele două pavilioane monumentale adăpostesc muzeul omului, muzeul marinei, muzeul monumentelor franceze şi cel al artelor şi tradiţiilor populare — mărturii ale geniului poporului francez.

Ochianul ca şi privirile oricăruia dintre vizitatorii Parisului, nu pot azi ajunge zidurile monumentale, de o frumuseţe clasică, fără a fi zgîriate la vederea unei clădiri pipernicite, fără nici un stil, alb — murdară, proţăpită fără ruşine în faţa palatului, stricîndu-i perspectiva. Da, acesta este palatul american al N.A.T.O. — sediul blocului nord-atlantic.

Însoţitorul ne spune:

— Clădirea N.A.T.O. s-a aşezat aci tot atît de obraznic ca şi însăşi ocupanţii străini. Pe orice parizian aceasta l-a umplut de revoltă. Acum chiar americanii au anunţat că vor muta clădirea de aci. Palatul francez Chaillot va putea fi nu peste mult timp admirat în toată frumuseţea sa.

Palatul Luxemburg. — Un parc vast în faţa unei clădiri vechi aşezată aproape de vestitul Pantheon din Paris, aproape de Universitatea Sorbona, în plin centru universitar. Un palat cu o străveche istorie care de-a lungul secolelor şi pînă în zilele noastre a înnegrit zidurile sale. Construit începînd din 1615, reşedinţă a numeroşi duci şi conţi, proprietate a lui Ludovic al XIV-lea palatul devine închisoare în timpul revoluţiei burgheze. Legat de alte evenimente din istoria Franţei de sub domnia lui Napoleon şi a lui Ludovic Filip — Luxemburgul devine apoi sediul Senatului. În zilele noastre Luxemburgul — veche citadelă a monarhiei — a înscris în istoria sa una din paginile cele mai ruşinoase: aci, în acest an au fost ratificate de către Consiliul Republicii Franceze, acordurile de la Paris. Încă şi acum copacii parcului mai păstrează parcă freamătul miilor de parizieni veniţi să protesteze împotriva acelora care prin semnătura lor deschideau drumul militarismului vest-german pentru a păşi din nou cu pasul de gîscă pe caldarîmul Champs Elisée-ului.

Din înălţimile Eiffel-ului nu poţi zări decît acoperişurile Palatului. Dar deaproape. Era la amiază, într-o zi caldă de primăvară. Ne-am apropiat cu un sentiment de adversitate de zidurile palatului cunoscîndu-i trista sa istorie mai îndepărtată şi mai apropiată. Cu bucurie ne-am întors privirile de la zidurile încărcate de sculpturile înegrite de timp ale palatului Luxemburg şi am privit apele pline de veselie şi linişte ale micului lac rotund. Parcul era plin de oameni — mulţi studenţi ieşiţi de la orele de curs, pensionari bătrîni aşezaţi comod în bănci şi mai ales, mulţi, mulţi copii. Cei mai mulţi sînt în jurul lacului, urmărind mersul bărcuţelor. Mult soare, multă linişte... Ne-a impresionat un orb purtînd pe mînă banderola invalizilor de război şi care era condus de un nepoţel spre marginea lacului. În privirile sale stinse era totuşi atîta lumină şi încredere în viaţă! Şi el, orbul vedea mai bine ca atîţia alţii cîtă nevoie au oamenii şi copiii de soare şi linişte.

Bulevardul Saint Germain. — Din înălţimea turnului Eiffel se zăreşte linia marelui bulevard care uneşte clădirea Ministerului Războiului cu Camera Deputaţilor.

De-a lungul bulevardului se înşiră mari magazine, cafenele şi cinematografe. Iată de ce ne-a apărut atît de puternic contrastul pe care l-am surprins într-una din seri în aceste locuri. Mergeam de-a lungul bulevardului apropiindu-ne de miezul nopţii. Luminile puternice de neon, reflectîndu-se în oglinda asfaltului stropit de o ploaie uşoară de primăvară, dădeau o strălucire obositoare, ţipătoare reclamelor magazinelor şi cinematografelor. Multă lume în cafenele şi pe terase, în baruri şi pe trotuare. Zeci şi zeci de maşini. La o singură masă, într-o singură seară, posesorul unui Citroen, ultimul model, cheltuieşte mai mult decît salariul lunar al unuia din muncitorii săi. Se bea mult, neonul străluceşte..

Plouă, plouă din ce în ce mai tare.

La un colţ, pe-o stradă fără lumini de neon sîntem gata să ne împiedicăm în nişte saci aşezaţi pe trotuar deasupra grilajului ce acoperă ventilatoarele sălilor supraîncălzite ale metroului. Desluşind cu greu din cauza diferenţei de lumină, ne dăm un pas înapoi, în strada plină de lumini, freamăt şi... veselie spre a constata — cu groază — că în saci sînt oameni care dorm în plină stradă „încălzindu-se" deasupra culoarelor metroului. Sînt şomerii Parisului pe care şi în alte seri i-am revăzut în aceeaşi groaznică stare. Şi cît de luminos străluceşte totuşi marele bulevard din înălţimile turnului Eiffel!

Iată de ce pe terasa cea mai înaltă a Eiffel-ului am simţit mai mult ca oricînd dorinţa de a fi în mijlocul străzilor Parisului, aproape de oamenii săi, aproape de pilonii robuşti care în scrîşnet poartă greutatea turnului..

MIRON FLORIAN

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Piaţa „Scînteii", Tel. 7.60.10, Secţia scrisori, Tel. 7.66.91, TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin". STAS — 3452 — 52